

Barış Atay'a yönelik saldırı basit bir devlet sopası meselesi değildir. Faşist diktatörlüğün İçişleri Bakanı Süleyman Soylu'nun sabah tehdit ettiği, akşam Barış Atay'ın saldırıya uğradığı bir politik zemin söz konusu. Aynı bakanın, Batman'da Musa Orhan adlı bir askerın bir kadına tecavüz ederek intihara sürüklenmesi karşısında tecavüzcünün safındaki açık konumlanışı, Ebru Timtik'in ölüm orucunda şehit düşmesi karşısında İstanbul Barosu'nu açık hedef yapması saldırganlığın, gericiği üreten mekanizmanın bir çaresizlik haline işarettir.

Yeni Demokrasi

özgür gelecek için

3 EYLÜL-17 EYLÜL 2020 ■ YIL: 3 ■ SAYI: 69 ■ FİYAT: 2 TL ■ ISSN: 2630-5526

gazetesi

EMEK S.4

Tuzla CPS Grevi 4. Gününde Kazanımla Sonuçlandı

Farkların yeni sözleşme hükümlerine göre ödenecek olması işçilerin kayıplarının telafisi anlamında olumlu adımlar olarak belirtildi. CPS işçileri pandemiyle anılan zor bir dönemde, patronların baskılarına karşı direnerek bir kazanıma imza attı. Deriteks Sendikası'nın, anti-demokratik işkolu barajlarıyla yetki dışında bırakılmasından da cesaret alan patronlara, örgütlü ve kararlı bir işçi sınıfının her koşulda kazanabileceğini gösterdiler.

ÇEVRE S.9

Su Akar Yatağını Bulur!

Karadeniz'de, son olarak Giresun'da yaşanan sel baskınlarının felakete, yıkıma ve katliama dönüşmesinin sebebi çalınan kumu yerine koymaya çalışan denizin kıyıyı oymasından farksızdır. Yaşanan, suyun akacak yatağını araması, bulmasıdır. İklim değişikliklerinin yol açtığı meteorolojik hava olaylarının tüm ülkede artış gösterdiği raporlarla açıklanıyor.

hesap sormak için YÜRÜ ZULMÜN ÜSTÜNE!

12

KOLEKTİF DOĞRULTU

gerilla savaşını güçlendirelim, halk savaşını büyütelim!

14

KADIN

savaş politikası olarak tecavüz! - I

20

ÖYKÜ

"şiiir yürekli"nin öyküsü - II

"Kızıl Kitap" Umut Yayımcılık'tan Çıktı!

Mao Zedung'un seçme sözlerinden oluşan Kızıl Kitap'ın yeni baskısı Umut Yayımcılık'tan çıktı. Umut Yayımcılık'ın birçok dile çevrilen Kızıl Kitap'ın yeniden basımıyla ilgili yayınladığı önsöz şu şekilde:

İnsanlık, köleliğin son biçimini tarihin çöplüğüne fırlatıp atarak kölelik zincirine son verme mücadelesini proletaryanın önderliğinde sürdürmektedir. Köleliğin son halkasını koparıp atmak ve gerçek özgürlüğe doğru ilerleyebilmek için öncelikle devrimci teori ile donanmak zorunludur.

Devrimci teori, sınıfın ve müttefiklerinin hem eylem kılavuzu hem de yenilmez en güçlü silahıdır. Komünist-devrimciler bu silahla donandığında dün, bugün ve yarının ekonomi, politik, askeri, kültürel ilişkilerindeki farklı biçim ve sorunları çözümlerlebilirler. Sınıf mücadelelerinin tarihi tecrübelerini genelleştirerek daha sistemli ilkeler ve yöntemlerle somut taktik politik hattını inşa edilebilirler.

"Dünyada gerçekten değer taşıyan şey ciddiyettir." Der Mao yoldaş. Disiplin ve emek gerektiren, bütün çalışmalarımızın can damarı teorik çalışmalar devrimci faaliyetlerin tümünde olduğu gibi sıkı fakat düzenliliği olan bir ciddiyetle yapılmayı gerektirir.

Bu çalışmalarda en küçük ihmal hem MLM ilkelerin bütünlüklü sınıfsal kavranışını engelleyecek hem de komünist-devrimcilerin her renkten oportünizmle arasındaki ayırım çizgilerini belirsizleştirecektir. Böylece "benzerler" arasındaki farklılıkların kitlelerce görülmesi engellenecektir. Dahası bu durum, olay ve olgulara diyalektik materyalist bakış açısıyla yaklaşmayan oportünist-reformist akım ve anlayışlara karşı yürütülecek uzun ve uzlaşmaz ideolojik mücadeleyi köreltecek; komünist-devrimci hattın sapmalara neden olacaktır.

Yaşayan, değişen ve gelişen, üstelik tarihin ve bilimin gelişmesiyle bilimselliği her geçen gün yeniden doğrulanan MLM silahına hâkimiyet elbette tek başına Marksist kitap, broşür ya da dergiler okunarak, buralarda yazılı olanlar ezberlenerek kuşanılmaz. Lenin yoldaş "İnsanlığın yarattığı tüm hazinelerin bilgisiyile kafanızı zenginleştirdiğiniz zaman, komünist olabilirsiniz." diyerek siyasal çalışmaların önemine dikkat çekerken bunu kitlelerle ilişkilene-

yen, mülksüzleştirilenleri mülksüzleştirmeyi hedeflemeyen entelektüel gevezeler için değil özgürlüğün zorunluluğunu kavrayarak örgütlenen, kitleleri örgütleyen komünist-devrimciler için vurgulamıştır. Bu tarihsel sorumlulukları nedeniyledir ki günün ve yarının sorunlarına dair gerçekçi çözümler üretme, devrimci mücadeleyi ete kemiğe büründürme, kitleleri devrimci temelde örgütleyerek onların devrimci eylemlerine öncülük etme sorumluluğunu omuzlarında taşıyan komünist-devrimciler "hiçbir zaman ezilen sınıf hareketlerinin büyük okulundan ders almakta" duraksamazlar. Değişen dünyayı ve koşulları değiştirmeye gücü ve umudu kalmayanlar ise bu gerçeğin her zaman uzağındadır.

Sınıf mücadelesinin tarihsel öğreticiliğini kuşanıp yürüyebilmek, yürüyüşümüz sırasında hem saldırıları hem de oportünist çarpıtmaları teşhir ederek yaşanacak bulanıklığı berraklaştırmak için Marksizmin ulaştığı bilgi birikiminin son halkası, en ileri düzeyde sentezi; ML'nin en ileri aşaması Maoizm mutlaka kavranmalı, kavratılmalıdır.

Maoizm kavranmadan ne sınıflar mücadelesi tarihi ne toplumsal olayların gelişim yasalarını kavramak ne de devrimci dinamikleri harekete geçirerek emperyalist-kapitalist sistemi yıkmak mümkün olacaktır.

Zorlu bir tarihsel aşama olan Yeni Demokratik Devrim ve sosyalizm mücadelesinde, yaşamlarını sınıf mücadelesinin merkezine koyan komünist-devrimciler, MLM'yi asıl olarak yaratıcılarının eserlerinden öğrenmeye devam etmelidirler. Başkan Mao Zedung, proleter devrimci çizginin en büyük ustalarından biri olarak komünist-devrimcilere öğretmeye devam

MAO ZEDUNG

KIZIL KİTAP
(BAŞKAN MAO'DAN SEÇME SÖZLER)

etmektedir.

Büyük Proleter Kültür Devrimi'nin inşa edildiği dönemde Başkan Mao'nun fikirlerini en etkili ve özlü bir biçimde anlatan "Seçme Sözler" adlı kitapçık yayınlanmıştır.

Kısa sürede tüm dünyaya yayılan, tarihe "Kızıl Kitap" olarak kaydolun ve onlarca dilde milyarlarca kopyası basılan bu kitapçık Türkçe çevirisi ile de onlarca yıldır komünist ve devrimciler için yol gösterici olmaya devam ediyor. Proleter devrimci fikirlerin çağımızdaki bu sembol kitabını bugün yeni bir basımla bir kez daha okuyucuyla buluşturuyoruz.

İlk basımı Mao yoldaşın 100. doğum yılında yayınevimize yapılan, Mao yoldaşın askeri, felsefi ve yönetsel

öğretilerinin kısa ama özlü anlatımlarının yer aldığı "Kızıl Kitap-Başkan Mao'dan Seçme Sözler" adlı bu eser, Maoizmi kitlelere taşımada ve anlatmada mütevazı ancak bir o kadar da önemli ve vazgeçilmez bir yerde durmaktadır.

İşçi sınıfının ideolojisi olan Marksizm-Leninizm-Maoizm (MLM), iktidar mücadelesinin zorunluluğunu kavrayan, aktif devrimci mücadelenin militan devrimcileri başta olmak üzere ezilen-emekçi milyarlarca ilham kaynağı olmaya ve yol göstermeye devam edecektir. Bu komünist kavrayış ve büyük devrimci iddianın sembol ürünlerinden biri olan Kızıl Kitap, bir kez daha dünya halklarının elinde maddi bir güce dönüşecek, milyarlarca yön göstermeye devam edecektir.

FAŞİZMİN GELECEĞE DAİR KORKULARI VE KOKUŞMUŞ SALDIRGANLIĞI!

Devlet mekanizması, yönetme krizine paralel olarak daha fazla çürüme eğilimi içindedir. Faşist diktatörlük, topyekün saldırı dalgasını tam hız sürdürürken artık bu eksen-deki politikanın tüm ağırlığı, yorucu karakteri kendisini açık etmeye başlamıştır. Yorulan devlet mekanizması saldırılarına ara vermeden süreci devam ettirme “iradesi”ni sürdürürken, genişletmeye çalıştığı saldırı kapsamı egemenlerin aynı zamanda acizleşen ve zayıflayan yanı haline gelmektedir. İçerdeki saldırı dalgası aynı zamanda dış politikadaki saldırganlıkla senkronize olmaktadır. Bu birleşmiş ve ortak karaktere sahip topyekün saldırganlık ya da “ya hep ya hiç” gözü dönmüşlüğü kuşkusuz egemen sınıfların tek yanlı olarak göstereceği “iradeyle” sürdürülebilir değildir. Ancak içerde ve dışarda AKP-MHP egemen faşist bloğunun yönelimi, saldırganlığı sürdürme iradesi dışında bir seçenek bırakmamaktadır. İzlediği yönelim adeta bir çok kapının kapanmasını ve tek bir kapının açık kalmasını getirmiştir. Bu tek yanlılık, esneme kabiliyetindeki körelmeyi kaçınılmaz kılarken “gündem tüketen” bir dağılma ve geçici çözümlerde süreklilik sağlanmasını dayatmaktadır. Bu durum için söyle-
necek şey; çürüme siyasetinin yarattığı belirsizlik, gelecek kaygısıdır. Egemenler arası çatışma alanlarında da halk kitleleri ile çelişkilerin rotasında da dış politika yöneliminde de “kanlı bir hesaplaşma” zemini yaratmaktadır. Türk hakim sınıflarının belirlenmiş amaç ve hedeflerinde durduğu ya da durmaya mahkum kaldığı nokta çürüme ve belirsizliğin daha görünür olması anlamına gelmektedir.

FRENİ PATLAMIS KAMYON!

Bu yaklaşım milletvekili tutuklama saldırısını milletvekilini bakan eliyle sokakta dövmeye evriltmektedir. Barış Atay’a yönelik saldırı basit bir devlet sopası meselesi değildir. Faşist diktatörlüğün İçişleri Bakanı Süleyman Soylu’nun sabah tehdit ettiği, akşam Barış Atay’ın saldırıya uğradığı bir politik zemin söz konusu. Aynı bakanın, Batman’da Musa Orhan adlı bir askerin bir kadına tecavüz ederek intihara sürüklenmesi karşısında tecavüzcünün safındaki açık konumlanışı, Ebru Timtik’in ölüm orucunda şehit düşmesi karşısında İstanbul Barosu’nu açık hedef yapması saldırganlığın, gericiliği üreten mekanizmanın bir çaresizlik haline işaretler.

Bu gelişmeler bir hafta içinde olan tutum ve gelişmelerdir. Kısa zaman aralıklarına toplumsal infial yaratacak gelişmelerin sığıldığı, bu gündemlerin birbirini yuttuğu ve İçişleri Bakanlığı düzeyinde meselelerde açık tutum alındığı bir çürümüş ve çaresizleşmiş saldırı dalgasının parçalarıdır bunlar. Faşist diktatörlük sürecin ruhunda olan tüm gericici, şovenist, kadın düşmanı yaklaşım ve tutumları zincirlerinden boşalmışçasına toplumun üstüne boca etmektedir. Bu basit bir saldırganlık hali değildir. Oluşan tablo içerde ağır faşist saldırılara dışarda ise askeri işgal ve hamlelere yönelik

oluşturulan ideolojik-politik-kültürel-sosyal zemindir. Bu pervasız ve ayyuka çıkan tutum yönelimde başarısız kaldığı her gelişmede daha da agresif hale gelmenin politikasıdır.

Ebru Timtik ölüm orucu direnişinde ölümsüzleşmiştir. Aytaç Ünsal, Didem Akman ve Özgür Karakaya ise direnişi sürdürmektedir. Çok sade ve anlaşılır olan talepler doğrultusunda iki avukat ve müvekkillerinin sürdürdüğü direniş kamuoyunda ciddi düzeyde tartışılmaktadır. Özellikle Ebru Timtik ölümsüzleştikten sonra gericici faşist güruh ciddi bir ideolojik saldırı dalgası başlatmıştır. İlerici, demokrat çevrede ise “duygusal sempatiyle” sınırlı bir duyarlılık söz konusudur. Amaç ve hedeflerle eylem biçimi arasındaki çelişki bir yana nihayetinde ortada duran gerçek devrimci bir iradenin hak talebi mücadelesi veriyor olmasıdır. Bu durum duyarlılığın duygusallıktan eyleme dönüşmesi, hareketsizliğin harekete çevrilmesi, faşizmden hesap sorma bilincine dönüşecek bir keskinliğin ve hattın yaratılmasını gerektirmektedir. Bu süreçte direnişçilerin taleplerine odaklanmak, faşizmin pervasızlığına yönelmek asıl yaklaşımı içermelidir.

EKONOMİK VE SİYASİ KRİZ İÇİNDE İÇERİKSİZ HAMASET

Faşist diktatörlük, “milli ve yerli” söylemli şovenist kampanyasını sadece askeri alanda değil ekonomi ve enerji alanında da kitleleri manipüle ederek sürdürmeye devam ediyor. Salgın koşullarında “yerli ve milli” maske ve solunum cihazları ile dünyada en önde olduklarını ilan ederler. Dünya piyasasına “yerli ve milli” araba ile bir kez daha şıpınışı giriverirler. Savunma sanayinde İHA, SİHA, füze ve bilim yerli malı sanayi ürünü ile “fark yaratırlar.” Şimdi de tüm bunlara yerli ve milli enerji yataklarının keşfi eklendi. Bir hafta öncesinden “eksen değiştirecek gelişme” diyerek lanse edilen ve ciddiyetsizliğini Doğu Perinçek’in Tayyip Erdoğan’dan rol çalarak ilan ettiği Karadeniz’de doğalgaz rezervinin keşfi meselesi gündeme geldi.

Âlây-ı vâlâ ile duyurulan ve nihayetinde Enerji Bakanı Fatih Dönmez eğer beklenen kalitede doğalgaz olursa toplam rezervinin 65 milyar dolar olduğunu ilan ederek “dağın fare doğurduğunu” da açıklamış oldu. Şimdiden uzmanlar enerjinin çıkarılması için yapılacak yatırımın bu rezervi karşılayıp karşılamayacağını tartışmaya açmış bulunuyor. Yani belirtildiği gibi bir kaynağın bulunup bulunmadığı zaten belirsizken bir de buna yeni kuyular eklenmeden astarının yüzünden pahalıya geleceği açığa çıkmıştır. Ancak hamaset siyasetini beslemek için kuyruklu yalanlarla örülen “yerli ve millilik” söylemi kullanışlı bir enstrümandır. Yarın en kolay unutulacak materyaller ise sürecin parçası olarak kullanılmaktadır.

Ancak ekonomik ve siyasi gerçeklerin bu boğucu şovenizm ve hamaseti topal bırakan acımasız yasaları işlemektedir. İkinci çeyrekte ekonomi resmi rakamlara göre %9.9 küçülürken, vergilerdeki devasa artış, döviz kurlarındaki büyük çaplı dalgalanmalar, salgından kaynaklı turizm kalemindeki çöküş hali, işsizliğin geçen yıla göre 4 milyon artması, Merkez Bankası rezervlerinin ikamesi için bireysel

döviz hesaplarının kullanımı gibi gelişmeler yaşanmaktadır. Bu duruma salgının tehlikeli boyutlarda sürmesi ve bir türlü baş edilememesi eklendiğinde karanlık sürecin daha da kararacağına işaretleri olarak okumak gerekir. Elbette egemen sınıflar bu tabloda ilk elden emekçilere faturayı kesmektedir. Milli Eğitim Bakanı açık şekilde eğitimde en ağır yükün öğretmen maaşları olduğunu ilan etmekten geri durmamış, işçi sınıfının ekonomik ve sosyal haklarına yönelik saldırılar hız kazanmış, salgın üzerinden yeni vergi kalemleri oluşturularak gelir elde etme süreci örgütlenmiştir. Ekonomik saldırganlığın faşist diktatörlük tarafından daha da azgınlaştırılması kaçınılmazdır. Krizin faturasının hakim sınıflarca ödenmek istenmeyeceği açıktır. Bu eksende ezilenler cephesinde çelişkileri keskinleştiren ekonomik gelişmeler büyük adımlarla sürmektedir.

Rojava, Irak Kürdistanı, Suriye ve Libya’da ise askeri işgal ve saldırganlıkta dengeler TC’nin lehine gelişmemektedir. Rojava’da Kürtlerin yeni hamleleri, Heftanın’de HPG’nin askeri üstünlüğü, İdlib’te kurucu oyuncu rolündeki aşınma hali, Libya’da Kufra ve Sirte petrol hilalini aşmaya yönelik hamlenin durdurulması ve nihayetinde Doğu Akdeniz’de ABD’den daha güçlü rol alma hamlelerinin zayıf karşılığı ve sadece gerginliği tırmandıran girişimler TC için biriken ve daha da yorucu hale gelen çelişkilerin birikmesine neden olmaktadır.

Büyük çaplı saldırıların ve askeri donanım ve konumlanışın tırmandığı koşullarda demokratik ve ilerici çevrenin 1 Eylül’de uzlaşma ve barış naraları atan konumlanışı ise emekçilerin ihtiyacı olan devrimci savaşımdan zihinsel ve ideolojik kopuşun trajik hale gelmesine işaret etmektedir. Bu koşullarda emekçileri uzlaşma ve barış eksenine çekmek, çelişkilerin keskinliği ve devrimci savaşım temelinde konumlanma arayışının zerre kadar kavranmadığına işaret etmektedir. Uzlaşma ve barış odaklı değil, mücadeleye ve onu daha da keskinleştirmeye kilitlenmiş ve yönelimi belirlenmiş bir siyasi çizgi hayati derecede önemlidir. İhtiyaç olan budur.

Tuzla CPS Otomotiv Grevi

4. Gününde Kazanıyla Sonuçlandı

Deriteks Sendikası'nın örgütlü olduğu CPS Otomotiv'de 18 Ağustos'ta başlayan grev, 4. gününde kazanıyla sonuçlandı. CPS patronlarının yüzde 5 zam dayatmasına karşın yüzde 25 zam talebiyle greve çıkan işçiler yüzde 16 ücret zammı, sosyal haklarda artış ve geriye dönük sekiz aylık farkların yeni sözleşmeye göre ödenmesinin kabul edilmesi üzerine grevlerine son verdiler.

Tuzla Serbest Bölge'de bulunan ve Mercedes, Volkswagen, Audi gibi markalara koruyucu kılıf üretimi yapan CPS Otomotiv'de 2019 sonunda bir önceki sözleşme süresinin dolması üzerine Ocak 2020'de TİS görüşmeleri başlamış ancak krizi ve salgını bahane eden patronların tutumu nedeniyle ilerleme kaydedilememişti. Yasa gereği altmış gün içinde TİS görüşmelerinin sonuçlanmaması üzerine mart ayında arabulucu tayini yapılmış ancak pandemi bahanesiyle TİS görüşmelerinin 3 ay daha ertelenmesiyle arabulucu görüşmeleri haziran ayında başlayabilmişti. CPS patronları da pandemi koşulları ve devletin patronu kollayan kanun ve uygulamalarından cesaret alarak uzun süre TİS görüşmelerine yanaşmamış, işçilerin örgütlü-

lüğünü dağıtmak amacıyla zaman kazanmaya çalışmıştı. Arabulucunun uyuşmazlık raporu üzerine 13 Haziran'da grev kararını ilan eden Deriteks, patronların TİS'e yanaşmaması üzerine 28 Haziran'da grevi uygulamaya başladı.

Lüks otomobil markaları için üretim yapan CPS, işçileri ise yıllardır olduğu gibi düşük ücretlere mahkûm bırakmak istedi. CPS işçileri, geçimlerini sağlayabilecekleri bir ücret talebiyle mücadeleye başlamış ve Deriteks Sendikası'nda örgütlenmişlerdi. Ancak krizi ve pandemiye bahane eden CPS patronları, işçilerin toplu sözleşmeyle elde ettikleri kazanımlara göz dikti ve sendikal örgütlülüğü dağıtmayı amaçladı. Tüm patronlar gibi CPS patronları da kölece çalışıp hiçbir hakka sahip olmayan işçiler istiyordu. Pandemi bahanesiyle ücretsiz izin ve kısa çalışma ödeneği gibi uygulamalara, işsizlik tehdidine ve ekonomik saldırılara maruz kalan işçiler, fabrikalarda salgın ilerlemesine rağmen düşük ücretlerle çalışmaya zorlandı. Bu koşullardan cesaret alan ve pandeminin işçiler üzerinde yarattığı kaygıları kullanmak isteyen CPS patronları, TİS görüşmelerine direndiler ve yüzde 5 zam dayatma-

sıyla işçilerin iradesini kırabileceklerini zannettiler. Ancak CPS işçisi yıllardır yaşadıkları zorlukları, sabah 8 akşam 8 uzun sürelerle çalıştırılmalarına rağmen çok düşük ücretler aldıkları günleri unutmamışlardı. Sendikalı olabilmek ve TİS yapabilmek için verdikleri emeği unutmamışlardı. CPS işçileri karalılıkları ve mücadeleleri sonucu patronları bir kez daha dize getirmiş oldular.

CPS işçilerinin grevi sadece CPS işçileri için değil başta Tuzla Serbest Bölgesi'ndekiler olmak üzere tüm işçiler için anlam ifade ediyordu. Pandemi koşullarında işçiler lehine her şeyin devletçe yasaklandığı, patronların bu durumdan güç alarak işçilere dizginsizce saldırdığı koşullarda CPS grevi hem işçi sınıfı hem de patronlar için büyük önem arz ediyordu. Bu yüzden ki Serbest Bölge'nin diğer patronları CPS patronlarının arkasında duruyor ve Serbest Bölge giriş ve çıkışlarında Deriteks Sendikası ve CPS işçilerine olağanüstü "güvenlik önlemleri" dayatlıyordu. Ancak CPS patronlarının pandemiyle birlikte yaklaşık sekiz ayı bulan direnci işçilerin kararlılığı ve grev karşısında daha fazla dayanamadı ve patron sendikayla anlaşmak zorunda kaldı.

Kuşkusuz ki yüzde 25 zam talebiyle yola çıkılan grevde yüzde 16 zamlarla anlaşmaya varılması işçiler nezdinde çeşitli eleştirileri de beraberinde getirdi. Ancak grevdeki CPS işçilerinin onayı alınmadan sözleşmeye imza atılmaması önemli bir tutumdur. CPS işçileri yaptıkları toplu sözleşmeyle sadece ücret zammı ve çeşitli haklarda ilerleme elde etmemiş aynı zamanda örgütlülüğünü de korumuş oldu. Görüştüğümüz işçiler ve sendika temsilcileri özellikle aile yardımında yüzde 141'lik; diğer sosyal haklarda ise yüzde 16 ila 22 arasında artış sağlanmasının işçilerin kazanımını artırdığını ifade ettiler. Yine sözleşme öncesi sekiz ayı bulan süreçte ortaya çıkan farkların yeni sözleşme hükümlerine göre ödenecek olması işçilerin kayıplarının telafisi anlamında olumlu adımlar olarak belirtildi.

CPS işçileri pandemiyle anılan zor bir dönemde, patronların baskılarına karşı direnerek bir kazanıma imza attı. Deriteks Sendikası'nın, anti-demokratik işkolu barajlarıyla yetki dışında bırakılmasından da cesaret alan patronlara, örgütlü ve kararlı bir işçi sınıfının her koşulda kazanabileceğini gösterdiler.

Risk grubundaki işçi pandemi servisinde çalıştırıldı; koronavirüsten hayatını kaybetti

HABER MERKEZİ- Kovid-19'dan yaşamını yitiren Murat Yumruk'un, kronik hastalıklarına dair raporları hastaneye sunmasına rağmen pandemi servisinde çalıştırıldığı ortaya çıktı.

Diyarbakır'da Ergani Devlet Hastanesi'nde koronavirüs hastalarının tedavi edildiği serviste temizlik görevlisi olarak çalışan 49 yaşındaki Murat Yumruk, Kovid-19 nedeniyle yaşamını yitirdi.

Hepatit B ve karaciğer büyümesi hastalıkları olan Yumruk, sağlık raporlarını hastane yönetimine ilettiler ve risk grubun-

da olduğunu belirterek pandemi servisinden alınması için talepte bulundu.

Bu talebini birçok kez hastane yö-

netimine bildiren Yumruk'a, her defasında olumsuz yanıt verildi. Bunun üzerine Sağlık Bakanlığı ile iletişime geçen Yumruk, buradan

da sonuç alamadı.

İki hafta önce Kovid-19 belirtileri göstermesi üzerine yaptırdığı test sonucunun pozitif çıkmasıyla kendisini karantinaya alan Yumruk, sağlık durumu kötüleşince çalıştığı hastanede tedavi altına alındı.

Hastanede tedavi için gerekli ilaçların olmaması nedeniyle kent merkezinde pandemi hastanesi olarak hizmet veren Gazi Yaşargil Eğitim ve Araştırma Hastanesi Yoğun Bakım Ünitesi'ne sevk edilen Yumruk, teşhis konulmasından 8 gün sonra yaşamını yitirdi.

Ankara'da 1 Haziran sonrası 500 sağlık emekçisi işini bıraktı

HABER MERKEZİ- Sağlık Emekçileri Sendikası Ankara Şubesi bir basın açıklaması yayımlayarak "Hükümetin popülist, bilimden uzak yaklaşımları nedeniyle her geçen gün vaka sayıları artarken, sağlık hizmetlerinde alınmayan önlemler ve karşılanmayan talepler nedeniyle sağlık emekçileri arasında istifa, emeklilik ve ücretsiz izin başvuruları ile görevden çekilmeler yaşanmaktadır" değerlendirmesinde bulundu.

Ankara'da günlük vaka sayısının 2000 civarında, hastanelerde tedavi altında bulunan hasta sayısının 3700 olduğunun ifade edildiği açıklamada, koronavirüs nedeniyle Ankara'da günde ortalama 20 hastanın yaşamını yitirdiği belirtildi.

"Kamu hastanelerinde 3700'e yakın tedavi altında hasta varken özel hastaneler ücretli tanı testleri dışında elini taşın altına koymamaktadır." denilen açıklamada Ankara'da bulunan 35 özel yataklı tedavi kurumu ve bunların sahip olduğu 3200 yataktan yararlanılmadığı belirtildi.

"Yöneticilerin sorunları görmezden gelmesi, halkın ve sağlık emekçilerinin sağlığını riske atması biz sağlık emekçilerini yıldırmaya sürüklemektedir." denilen açıklamada, "Pandeminin ilk üç ayında sağlık emekçilerinin görevden çekilme hakkı yasaklar ile engellenmişti ancak alınmayan tedbirler nedeniyle, 1 Haziran, sözde normalleşme adımları sonrası 500 civarı sağlık emekçisi; istifa, emeklilik ve ücretsiz izin hakları ile görevlerinden çekilmeyi tercih etmiştir." değerlendirmesinde bulunuldu.

Sağlık Bakanlığının sağlık emekçileri ve talepleri karşısında üç maymunu oynadığının ifade edildiği açıklamada, atılmayan adımların sağlık emekçilerinin enfekte olmasına ve ölümüne neden olduğu belirtildi.

13 aydır maaş alamayan Ermenekli madenciler oturma eylemine başladı

HABER MERKEZİ- Ermenek Cenne 1'nolu maden sahasında çalışan işçiler 13 aydır maaşlarını alamıyor. Maden ocağının girişinde oturma eylemi yapan maden işçileri, maaşların ödenmemesi halinde kendilerini ocağa kapatarak açlık grevine başlayacaklarını duyurdu.

Altı yıl önce 18 işçinin hayatını kaybettiği maden faciası ile hafızalara kazınan Karaman'ın Ermenek ilçesindeki madende işçiler greve başladı. Ermenek Cenne 1'nolu maden sahasında çalışan maden işçileri, tam 13 aydır maaş alamadıklarını belirterek maden ocağının girişinde oturma eylemine başladı. İşçiler, paralarının ödenmemesi halinde de kendilerini ocağa kapatarak açlık grevine başlayacaklarını ifade etti.

"Tam 13 aydır maaş alamıyoruz, işten çıkarıp tazminatımızı ödemiyo-

lar ve kısa çalışma ödeneğinden bile yararlanamıyoruz" diyen maden işçisi Abdullah Büber, "Maden sahasında oturma eylemine başladık. Alacaklarımız ödenmezse de ocağa grip açlık

grevine başlayacağız. Sesimizi herkes duysun, bir babanın çaresizliğini herkes görsün. Çocuğum, 'Baba bana araba al, çikolata al, baba maaşın yatmadı mı?' diye soruyor. Eşlerimizin ve çocuklarımızın psikolojisi bozuldu" diye konuştu.

ŞİKAYET ETTİK AMA UMURSAYAN OLMADI

"En az 200 işçinin aylardır maaş ala-

madığını" da belirten maden işçisi Büber, "Maden ve Petrol İşleri Genel Müdürlüğü (MİGEM) tarafından kapatılan ocaktan gizli saklı kömür çıkardıkları için sav-

cılığiasuç duyurusunda bulduk. Hem devleti hem bizleri dolandırdılar dedik ama umursayan olmadı. Kapatılan ocaktan üç defa kömür çıkarılırken yakalandılar. Bizlere havasız bacalarda kömür çıkarttılar. Denetlemede kanuna ve yönetmeliklere aykırı yerleri gizleyip kapatıyorlardı ve denetleme bittiğinde bizleri yeniden o tehlikeli alanlarda çalıştırıyorlardı. Biz maalesef buralarda çalışarak ekmek parası için bunlara göz yumduk. Altı aylık bebeğim var ama mama alacak param yok. Kredi borçlarım, kredi kartı borçlarım üst üste yığıldı. Alacaklılar arıyor ve telefonlarını açamıyoruz" dedi.

Hiphop Kültürünün Tarihsel İzlenimi ve Graffiti

1776'da yayınlanan Amerikan Bağımsızlık Bildirgesi'nde eşitlik şöyle ifade edilir: "Tüm insanlar eşit yaratılmışlardır ve aralarında yaşam, özgürlük ve mutluluğunu arama hakkı gibi Tanrı tarafından onlara verilmiş, onlardan ayrılamaz belirli haklara sahiptirler... Eğer herhangi bir devlet bunları ortadan kaldıran bir hale gelirse, onu değiştirmek veya yok etmek insanların hakkıdır." Fakat bu bildirgenin bahsettiği haklar tüm ABD vatandaşlarına verilmemiştir. ABD'de ırkçılığın kökeni koloniciliğe dayanır. Amerika'yı kuracak olan koloniler Amerika'ya getirdikleri siyahileri "zorunlu olarak" tarlalarda, maden ocaklarında ve çiftliklerde çalıştırır. Böylece "Amerikan köleciliği" ortaya çıkmıştır. Köleciliğe ve çeşitli zulüm-baskıya başkaldırı, isyan olarak siyahilerin 1970-1980 yılları arasında dışa vuruş simgesi haline gelen "hip hop kültürü" ortaya çıkmıştır. 1970'in başlarında Kaliforniya'da temelleri atılan Hip hop kültürü, kendi içinde dallara ayrılmaktadır.

"East Coast Hip Hop", "West Coast Hip Hop" tarzını sahiplenenlerin ürettikleri üç çeşit sokak sanatı vardır; "rap", "breakdance" ve "graffiti."

New York'un siyah gettolarında doğan "rap", müziğin tempo ve ritmine uyarlanıp beat eşliğinde söylendiği, yaşam koşullarının zor olmasının anlatıldığı, sokak tarzının ve sert sözlerin ağır bastığı hip hop

kültürünün içindeki dört elementten biridir. Sosyo-ekonomik olarak adil şartların çok uzağında yer alan siyahilerin kendilerini anlatış biçimi olarak yaptığı "rap müzik", işçi göçleriyle kozmopolit bir yapıya sahip olan Almanya'daki göçmen gençler tarafından sahiplenilmiştir. Rap müziğin öncüsü olduğu hip hop kültürünün Türkiye'ye kendini tanıtmaması rap grubu Cartel ile olmuştur. Büyük ilgiye maruz kalan Cartel kısa fakat etkili bir sarsılmaya yol açmıştır. Cartel'den sonra kültürün devamcısı olan "Turbo" lakaplı Tunç Dindaş graffiti, breakdance ve dj'lik alt dallarını Türkiye'ye tanıtan en önemli etken kişilerden biridir. Tunç Dindaş bu alt dalların hepsi ile profesyonel olarak uğraşmış kültürün önemli yerlere gelmesinde büyük rol oynamıştır. İlegalite gereği geceleri sokaklarda yapılan graffiti Tunç Dindaş'ın elinde büyüyüp yeşermiştir. Graffiti boş duvarların veya tren yollarının, trenlerin boyanmasıyla gelişen sokak sanatıdır. Sistemi eleştirmenin renkli hali olan graffiti, yazarları tarafından vandalizme dayanarak sisteme olan eleştirilerini en sert haliyle kendi tarzlarında duvarlara kazımaktadır, bir yandan tutku bir yandan da adrenalin bağımlıları olan yazarlar sokaklarda veya tren yollarında boyarken yakalandıklarında yaptıkları eleştiri, verdikleri mesaj kadar maalesef ki ağır cezalara çarptırılmaktadır. 1990-2000 yılları arasında yazarlar, graffiti üzerine hiç bir ceza veya kanun bulunmadığı

için politik duruş sergileyen örgütlerin- kişilerin sloganlarını, şiarlarını yazılama yapanlarla aynı cezaları almaktaydılar. Şu anda ise sokaklarda yakalanmanın cezası gözaltı oluyor, trenlerde-tren yollarında yakalanmanın cezası ise direkt TCDD tarafından açılan dava sonucu yüksek meblağda para cezaları oluyor.

2016'da yayınlanan graffiti sanatçılarının yaptığı "Gri Şehrin Renkli Çocukları" isimli belgesel bunun en iyi anlatıcısı örneğidir. Belgeselde Graffiti sanatçıları yaşam koşullarının zor olduğu, devlet eliyle yoksullaştırılan mahallelerden sanat dünyasına uzanmalarını, kültürün Türkiye'deki gelişimini röportajlarla birlikte izleyiciye aktarıyor. "Griye isyan ediyoruz" diyen graffiti sanatçıları toplumun hafızasında yankı uyandırıyor aynı zamanda da görsel zevki fazla olan bir sanatı icra ediyorlar. Bu sanatın son zamanlarda ki medyanın da desteğiyle popülerite seviyesi artarak, alt dallardaki rap sanatçıları müzik ödül törenlerinde "yılın en iyi rap sanatçısı" gibi kategoriler açarak ödüller alıyor. 10 sene önce dışlanan, hor görülen kültürün devamcıları hip hop kültürünün ilgi görme seviyesi artınca burjuvazi tarafından kabullenilip "yanlarındayız" imajı verilmeye çalışılıyor. Bu kültürün sanatçıları olan biteni önemsemeyip gri duvarları boyamaya devam ediyor ve "biz sokaklardayız!" şiarını tekrarlıyor.

Bir Yeni Demokrasi Okuru

Türkiye, öğretmen maaşında 33 OECD ülkesi arasında 27'nci

HABER MERKEZİ- Milli Eğitim Bakanı Ziya Selçuk'un "Eğitimde asıl yük öğretmen maaşı ile ilgilidir. Öğretmen maaşlarından dolayı yatırıma fırsat kalmıyor" açıklaması kamuoyunda tartışmalara neden oldu.

Katıldığı basın toplantısında eğitim giderleri ve öğretmenlerin maaşlarına ilişkin konuşan Selçuk, asıl yükün öğretmen maaşlarıyla ilgili olduğunu ifade ederek, "Maaşlardan dolayı yatırıma fırsat kalmıyor" dedi.

Bakan Selçuk, yaptığı açıklamada şu ifadeleri kullandı:

"Eğitimde asıl yük öğretmenin maaşıyla ilgilidir. Milli Eğitim Bakanlığı'nın bütçesine bakarsanız, yatırım bütçesinin çok çok küçük olduğunu görürsünüz. Neye göre; personel maaşına göre... Bu tüm okullar için böyledir. Yani asıl yük kira varsa kirada ve öğretmen maaşındadır. Geri kalan yük vergi yüküdür ve elektrik su parasıdır."

Ekonomik Kalkınma ve İşbirliği Örgütü (OECD) verileri, Türkiye'nin öğretmen maaşları açısından 33 ülke arasında 27'nci sırada yer aldığını gösteriyor. Son beş yılda Türkiye'de en yüksek öğretmen maaşı, dolar cinsinden yüzde 30 azaldı. Türkiye'nin de üyesi olduğu Ekonomik Kalkınma ve İşbirliği Örgütü (OECD) verileri, Türkiye'de öğretmen maaşlarının OECD ortalamasının çok altında olduğunu ortaya koyuyor.

TÜRKİYE, SIRALAMADA SONDAN 7'NCİ

Ülkeler arasındaki ürün ve hizmet fiyat farklılıklarını da dikkate alan satın alma gücü bazında hesaplanan verilere göre, 2018 yılında Türkiye'de 15 yıllık tecrübeye sahip bir ilkökul öğretmenin yıllık brüt maaşı 28 bin 545 dolar seviyesindeydi. Bu rakamla Türkiye, 33 ülke arasında 27'nci sırada yer aldı.

Üstelik bu rakamlar, kadrolu öğretmen maaşları üzerinden hesaplanıyor. Türkiye'de giderek artan sayıda öğretmen, sözleşmeli statüde ve kadrolulara göre daha düşük maaşlarla çalışıyor.

Yeni Demokrat Kadın'dan Dersim'de saldırılara karşı örgütlenme çağrısı

DERSİM- Yeni Demokrat Kadın, Dersim Merkez mahallelerinde ev ziyaretleri gerçekleştirerek kadınlara yönelik saldırılara karşı örgütlenme çağrısı yapıyor. Gerçekleştirilen ziyaretlerde, Dersim özgülünde sistematik hâle bürünen taciz, tecavüz, şiddet saldırıları üzerine ve kadınların bu saldırılara karşı ne yapması gerektiği üzerine sohbetler yürütüldü.

Bildiri dağıtımının da gerçekleştiril-

diği çalışmalarda, devletin bölgede kadınlara yönelik hayata geçirdiği taciz tecavüz, şiddet ve katletme politikasına karşı örgütlü kadın mücadelesinin büyütülmesi gerekliliği vurgulandı. Yapılan çalışmalarda kadınlar, "ne kadar ses çıkarıp örgütlü hareket edersek bugün bu politikaları uygulayanların karşısında daha güçlü dururuz" diyerek somut örneklerle mücadelenin örgütlü yürütülmesini vurguladılar.

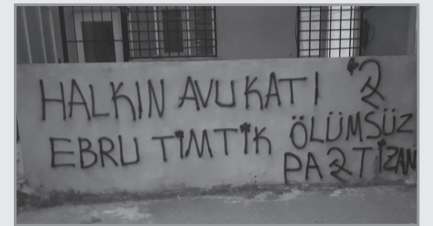

**Gülensu Gülsuyu
Güzelleştirme Derneği'nden
halk toplantısı**

HABER MERKEZİ- Gülensu Gülsuyu Güzelleştirme Derneği yeni seçilen yönetiminin çağrısıyla mahallede varolan devrimci, demokratik kurumlar ve halk ile dün akşam bir araya gelerek toplantı düzenlediler.

Mahallenin sorunlarına dönük konuların tartışıldığı toplantıda, varolan mahalle heyetinin halkı değil belediyenin çıkarlarını temsil ettiği ele alındı. Kurumların ve halktan insanların bir araya geldiği toplantıda; mahallede yıkılmaya çalışılan birlik beraberlik politikalarına karşı dayanışma ve birlikte mücadele etme çağrıları yapıldı.

Toplantıdaki kurumlar ve mahalle halkı Gülensu Gülsuyu Güzelleştirme Derneği'nin yeni yönetiminin yanında olduklarını ifade ettiler. Toplantıya katılan halk gençliği mahalleden göç etmek istemediklerini ve buna karşı dernekle birlikte hareket edeceklerini, derneğin yanında olduklarını belirttiler.

**Gülsuyu'nda yazılama
çalışması**

HABER MERKEZİ- İstanbul Gülsuyu'nda direnişinin 238. gününde ölümsüzleşen avukat Ebru Timtik için Partizan tarafından yazılama çalışması yapıldı.

Gülsuyu'nun birçok bölgesine "Ebru Timtik ölümsüzdür" yazılmaları yapıldı.

Avukat Ebru Timtik ölüm orucunun 238. gününde ölümsüzleşirken, avukat Aytaç Ünsal Kanuni Sultan Süleyman Hastanesi'nde hâlâ ölüm orucunda.

HDP İstanbul Gençlik Meclisi: Bir haftada üç üyemiz kaçırdı

HABER MERKEZİ- HDP İstanbul Gençlik Meclisi yaptığı açıklamayla bir haftada 3 üyelerinin kaçırdığını ve kaçırılan üyelerine ajanlık dayatmasında bulunulduğunu duyurdu.

Halkların Demokratik Partisi (HDP) İstanbul Gençlik Meclisi, son dönemlerde üyelerine dönük ajanlaştırma dayatmaları ve baskılara dair parti binasında açıklama yaptı. Meclis üyelerinin yanı sıra HDP Şırnak Milletvekili Hasan Özgüneş ve HDP İstanbul İl Eşbaşkanı Erdal Avcı da katıldığı açıklamada, gençlik üyelerine dönük yasa dışı faaliyetler ve zora dayalı bir yöntemin başlatıldığı ifade edildi.

'ARKASINDA OLANLARI AÇIĞA ÇIKARTIN'

HDP İstanbul İl Eşbaşkanı Erdal Avcı, bu yöntemlerin 1990'larda uygulandığına dikkat çekerek, faili meçhul cinayetlerin bu yöntemlerin sonucu olduğunu kaydetti.

HDP Şırnak Milletvekili Hasan Özgüneş ise son dönemlerde gençlere özel bir yönelim olduğuna işaret ederek, "Gençleri zorla arabaya bindirip 'seni mezara gömeceğiz' diyorlar. Kaçırarak para teklifinde bulunuluyor. Hadlerini aşır 'dükkan bile kundakla-

yıp araç bile yaksanız biz her zaman arkada olur seni koruruz' deniliyor. Gençler üzerine oynanan oyunları iyi biliriz. İstanbul'da 3 arkadaşımızın kaçırılması tehlikelidir. Devlet yetkileri ve Süleyman Soylu'ya çağrıdır. Bu çetelerin arkasında kim var? İstanbul'da nasıl olur da gençler kaçırılarak bu yöntemler uygulanıyor ve bundan devletin haberi olmuyor. Arkasında olanları açığa çıkartın. Bu yöntemler açıkça gençlere legal alanda 'size siyaset yaptırmayacağız' demektir. Ko-

nunun takipçisi olacağız" dedi.

AJANLIĞI KABUL ETMEYEN HDP'Lİ AİLESİYLE TEHDİT EDİLDİ

HDP İstanbul Gençlik Meclisi'nden Murat Yaşa da son bir hafta içerisinde 3 üyelerinin kendilerini polis olarak tanıtan kişiler tarafından zorla kaçırıl-

diğini paylaşarak şunları kaydetti:

"Araca bindirilip gözleri ve elleri arkadan bağlanarak saatlerce darp ve işkence ile ajanlaştırmaya çalışmışlardır. Gençlik meclisi üyemiz olan arkadaşımız Musa Taştan partiye üye olduğu günden beridir istihbarattan olduğunu söyleyen kişilerce önü kesilip kaçırılarak ajanlık dayatmasında bulunmuş bunu kabul etmeyen arkadaşımız ailesi ile tehdit edilmiştir.

KENDİNİ POLİS OLARAK TANITAN 4 KİŞİ KAÇIRDI

Son olarak İstanbul Gençlik Meclisi üyemiz olan Lider Polat Kartal ilçesi Soğanlık Mahallesi'nde metroya giderken, kendilerini polis olarak tanıtan sivil giyimli 4 kişi tarafından 'emniyette ifaden var' denilerek zorla araca bindirilmişti.

Arkadaşımızın telefonunu gasp eden bu insanlıktan nasibini almayan paramiliter çeteler, arkadaşımızın telefonunda kayıtlı olan diğer meclis üyesi arkadaşlarımıza mesaj atarak görüşme talep etmişler. Bunun sonucunda teşhir olan bu çeteler arkadaşlarımıza 'size de sıra gelecek' tehditinde bulunmuşlar."

MLKP gerillası Kars'ta çıkan çatışmada ölümsüzleşti

HABER MERKEZİ- HBDH ve MLKP/FESK Karadeniz Kır Gerilla Birliği Savaşçısı Koray Aspir, Kars'ta çıkan çatışmada ölümsüzleşti.

Ölümsüzlerin ve Tut-sakların Sesi Platformu (ÖTSP) Aspir'in yarın saat 17.00'da Gazi Ce-

mevi'nde yapılacak törenin ardından son yolculuğuna uğurlanacağını açıkladı.

ÖTSP, Twitter hesabından yaptığı paylaşımda Aspir'in cenazesinin Kars'tan alınarak İstanbul Gazi Mahallesi'nde defnedileceğini duyurdu.

Devlet Polise Doymuyor!

gaz bombasının üzerine öfkeyle yürümesi, bir yoksulun mısır tezgahına el konulduğu için hiç tereddütsüz intihar etmesi, kazanılmış hakların gasbına dönük alınan grev kararları halkın biriken öfkesinin dışa vurum örnekleridir. Devletin dizginlerinden boşalmasına gerçekleştirdiği saldırıların, halk üzerinde yarattığı etki ve karşılık, güçlü değil zayıftır. Ancak bu gerçek

bugünkü mevcut durumda böyledir ve bu durumun esas nedeni kitlelerin örgütsüzlüğüdür.

Tek tek parçalarda biriken öfkenin; birleşmesi, kaynaşması, en önemlisi örgütlenmesi, gerçek hedefe yürünmesi görevi bizim omuzlardadır. Devlet bugün alabildiğine teşhir olmuş ve teşhir olmaya da devam etmektedir. Devletin her sıkıştığında müjdelediği gaz da dahil olmak üzere her taraftan dökülen sistem toparlanamamaktadır. Hiçbir müjde her taraftan patlak veren sistemi toplamaya yetmediği gibi, hiçbir müjde halkın yoksulluğuna çare değildir. Yoksul halk, bu gerçeğin; sistemin hiçbir hamlesinin kendilerini yoksulluktan kurtarmayacağına, -bu hamlelerin bir avuç sömürücüyü daha da zenginleştireceğinin farkındadır.

Halkın kendi yaşamından çıkardığı sonuçlar değiştirme gücünü ve iradesini açığa çıkarmaya yetmemektedir ve komünist ve devrimcilerin rolü de burada açığa çıkmaktadır. Devletin niteliğine dair her gün biriken yığınca örnek vardır ve bunların tümü kitlelerin bilinçlendirilmesi ve örgütlenmesinde etkin olarak kullanılması gereken malzemedir. Sorun bunları doğru ve etkin biçimde kullanabilmektedir. Ve kitlelerin bilinçlenmesi ve yine örgütlenmesinde kitlelerin öfkesini doğru adreslerde ve doğru hedeflerde patlatmaktır. Ancak, bu yönelim ve pratik kitlelere doğru adresi gösterecektir. Devletin faşist şiddetine karşı onu yıkacak devrimci zorun kullanılması, etkin bir propaganda ve güçlü bir örgütlenme için gereklilik değil, zorunluluktur.

TC devleti ekonomik ve siyasi krizinin derinleşmesiyle birlikte yönetememe krizine çözüm olarak asker ve polis gücüne değişik biçim ve isimlerle yeni takviyeler yapmakta. 2018 yılı genel seçimleri öncesinde Ankara'da kurulan Takviye Hazır Kuvvet Polis Birimi'nin İçişleri Bakanı SS'nin talimatıyla İstanbul'da da kurulmasına karar verildi. İlk etapta 500 polisle işe başlayacak olan birimde ihtiyaç duyulduğunda bu sayı arttırılacak. Ve yine ihtiyaç dahilinde polisler, başka bölge ve illerde de görev alabilecek. Devletin ihtiyaç duyduğu her alanda görevlendirilecek olan bu birim, geniş yetkilerle donatılırken, eğitimlerinin de özel olarak ele alınacağı ifade ediliyor.

Devletin mevcut polis sayısının arttırılmasının yanı sıra, emekçi mahallelerde kurduğu karakollarla yetinmeyerek, polis yetkileriyle donatılan bekçiler "ordusunu" kurdu. Emekçi mahallelerin yanı sıra şehrin merkezi yerlerine konumlandırılan bekçiler devletin yedek silahlı gücü olarak görev yapmaktadır. Kurulduğu günden bugüne uyguladığı şiddet görüntüleri ile gündeme gelen bekçiler de ihtiyaç duyulduğu durumda farklı görevlerde de kullanılabilir. Halka uyguladığı şiddetle kısa sürede teşhir olan bu ve benzeri silahlı güçlerin sokaklara salıverilmesinin esas hedeflerinden biri halkı korku ile sindirerek teslim almaktır. Bunların bir diğer hedefi ise olası toplumsal patlamalara hazırlık olarak da değerlendirilebilir.

Sistemin içinde debelendiği kriz pan-

demisi ile birlikte derinleşmiş, emperyalist-kapitalist ülkeler başta olmak üzere yarı-sömürge ülkelerde, hem devletin kendi asker ve polis gücü çoğalmış, hem de devletin şovenizm zehri ile yaygınlaştırmaya çalıştığı saldırıların ve katletmelerin art arda örnekleri yaşanmıştır. ABD'de siyehilerin katledilmesine eklenen diğer emperyalist ülkelerdeki katletme örnekleri tesadüf değildir. Bir sistem politikası olarak yapılan bu katliamların tüm dünyaya verdiği mesaj sadece katledilenin ölüm çığlığı değil, aynı zamanda bu çığlığın patlattığı isyan ve başkaldırı olmuştur.

Ülkemizde de faşizm tüm gücü ile topyekün saldırmaktadır. Sistemlerini ayakta tutmak için gelinen aşamada başka bir şansları da bulunmamaktadır. Silahlı ve tam yetkiyle donattıkları güçlerle daha fazla saldırıya hazırlanmaktadır. İşçi sınıfı ve emekçilerin içinde buldukları üretim ve yaşam koşulları, "adalet" talebiyle başlattığı ölüm orucu eyleminin 238. gününde ölümsüzleşen Ebru Timtik'in cenaze töreni, devlet destekli yaşanan tecavüz örnekleri ve tecavüzcülerin bizzat devlet tarafından sahiplenilmesi, Barış Atay'ın SS tarafından hedef gösterilmesi, ardından sokak ortasında dövülmesi, Ebru Timtik için anma düzenleyen baronun hedef tahtasına konulmasının ardından, barodan Ebru Timtik'in pankartının indirilmesi ve önünde TGB'ye açıklama yapılması gibi sıralanacak bir dizi gelişme halkın belleğinde kayıt altına alınmaktadır.

Çeşitli nedenlerle patlak veren öfke kendini polisin sığıdığı merminin ve

1 Mayıs Mahallesi Kuruluş Festivaline Çağrı

HABER MERKEZİ- 1 Mayıs Mahallesi 2 Eylül Kuruluş Festivali'nde bu yıl Kovid-19 salgını nedeniyle birçok etkinlik düzenlenmeyecek. Festival kapsamında "2 Eylül Ruhuyla Mücadeleyi Büyütüyoruz" şiarı ile 6 Eylül Pazar günü saat 17.00'de Deniz Gezmiş Parkında yürüyüş gerçekleştirilecek.

Pir Sultan Abdal Kültür Derneği (PSAKD), Halkların Demokratik Partisi (HDP), Halkların Demokratik Kongresi (HDK), Ezilenlerin Sosyalist Partisi (ESP), Sosyalist Meclisler Federasyonu (SMF), Partizan, KÖZ, Emek Partisi (EMEP) ve Anadolu Yakası Derisimliler Derneği'nin yer aldığı Festival Tertip Komitesi şu çağrısı yaptı:

"2 Eylül 1 Mayıs Mahallesi'nin kuruluşu, dayanışmanın ve mücadelenin tarihe bir izdüşümüdür. 1 Mayıs Mahallesi, devletin askeriyle, polisleriyle yıkım saldırılarına karşı, devrimcilerle ele ele verilerek can bedeliyle verilen bir mücadele sonucunda kuruldu. Bu mücadele ve dayanışma ruhunu bugüne kadar koruyarak yaşattık mahallemizi.

Aynı devlet, aynı zihniyet bugün de geçmişte olduğu gibi saldırılarına devam etmektedir. Mahallemizi kentsel dönüşüm politikalarıyla yok etmek, mahalle emekçilerini buralardan sürmek istemektedir. Mahallemizin ortasına kurduğu kalekolla kendi varlığını sürekli hissettirmeye çalışan bu devlete yanıtımız 43 yıl önce verdiğimiz yanıtla aynıdır ve aynı olmaya devam edecektir.

"Onlar her ne kadar bize meydanları, sokakları yasaklasalar da bizler 2 Eylül ruhuyla yine alanları, meydanları, sokakları doldurmaya devam edeceğiz. Mahallemizi nasıl kurduysak aynı şekilde savunmaya ve yaşatmaya devam edeceğiz. Bu bilinç ve ısrarla tüm 1 Mayıs Mahallesi emekçi halkımızı 2 Eylül Kuruluş Festivalimizin yürüyüşüne katılmaya ve omuz vermeye davet ediyoruz."

Su Akar Yatağını Bulur!..

Karadeniz bölgesi denilince aklımıza felaket silsilelerinin arkaya sıralandığı gelir. Doğası, talanın, halkı yoksulluğun pençesinden hiç kurtulamaz. Ormanların, yaylaların, derelerin, suların sınırsız talanı bölgesel kalkınma ve yatırım yalanıyla, halkın yoksulluğu ise milliyetçilik ve şovenizm zehriyle perdelenir. Burjuva feodal partilerin iktidarından muhalefetine bölgede ve büyük şehirlerde yarış halinde olması, müteahhit ve mafyanın düzenine sürekli olarak çalıştırılması boşuna değildir. Halkın tüm yaşam ve geçim araçlarının yağmalanması, doğasının rant projeleriyle talan edilmesi ancak bu sayede mümkün olur. Bölge halkı; burjuva siyasetin iktidar koltuğunda "oturmaya", kalkınmadan

ve bölgesel yatırımdan pay almaya her defasında razı edilmeye çalışılır. Burjuva feodal partilerin önce vadetmeye, seçildikten sonra vadedtiklerini "unutarak" yönetmeye odaklı doğası "kusursuz" şekilde işletilir. "Felaketleri" hazırlayan sömürü ve talanın yolu halkı değil sınıfsal çıkarları önceleyerek açılır.

Karadeniz bunun değme örnekleriyle doludur. Karadeniz Sahil Yolu Projesiyle birlikte doğayı kuşatan rantın ve talanın ölçeği her geçen gün büyümüş, inşaata ve betona dayalı sermayenin yükselişine "başlangıç" olmuştur. Karadeniz sahillerini Çin Seddi gibi boydan boya kesen, derelerin denizle buluşmasını engelleyen Sahil Yolu Projesi değişen hükümetlere rağmen yapılmıştır. Öyle ki milyonlarca yılda oluşan Karadeniz sahili yirmi yılda doldurularak Samsun'dan, Sarp Sınır Kapısı'na kadar uzanan 542 kilometre yol inşa edilmiştir. Yirmi yıl boyunca işletilen taş ocaklarıyla, yapılan köprü ve tünellerle, daraltılan, doldurulan, yerleşime açılan dere yataklarıyla doğanın dengesi altüst edilmiş, ranta ve talana kaynak sağlanmıştır. Kıyı Kanunu'nda kıyılarda nelerin yapıl-

mayacağı açıkça belirtilmesine rağmen 4.2 milyar dolara inşa edilen sahil yolu şimdi çatlamaya başlamıştır. Kıyıya yakın bölgelerde kum çökümü, altı oyulan yol boyunca çatlaklar meydana gelmiştir. Yaşanan doğanın bozulan dengesini düzene sokmasından başka şey değildir.

Deniz; kosterlerle dibinden çekilen kumu sahilleri oyarak yerine koymaya çalışmaktadır. Özel ziftler enjekte edilerek çatlaklar kapatılmaya, asfalttaki boşluklar doldurulmaya çalışılsa da doğa insan eliyle bozulan dengesini bulmaya çalışacaktır.

Karadeniz'de, son olarak Giresun'da yaşanan sel baskınlarının felakete, yıkıma ve katliama dönüşmesinin sebebi çalınan kumunu yerine koymaya çalışan denizin kıyıyı oymasından farkıdır. Yaşanan, suyun akacak yatağını araması, bulmasıdır. İklim değişikliklerinin yol açtığı meteorolojik hava olaylarının tüm ülkede artış gösterdiği raporlarla açıklanıyor. Son on yılda her yıl yüz ve daha fazla sayıda aşırı yağış ve sel baskınının yaşanması şaşırtıcı değildir. Karadeniz de şiddetli yağışların, sel baskınlarının değişmez adresi durumundadır. Türkiye'nin yıllık ortalama alansal yağış miktarı 574 mm iken Karadeniz'de yağış miktarı 1600 mm üzerine çıkmaktadır. Karadeniz için bunun anlamı yıkıma ve katliama dönüşen yeni felaketlerin yaşanacak olmasıdır.

Karadeniz'in üzerine çöken, Giresun'un "silüetini değiştiren" şey

doğal afet değil geleceğini ranta, talana bağlayan sınıflar ve palazlandırdığı sermayedir. Giresun'u yıkıma ve katliama uğratan felaket "göklerden" değil sermayenin doymak bilmez sömürü ve kâr hirsından ileri gelmektedir. Yaşanan felaketlerin

Halkın yaşanan felaketlerle katlanan, büyüyen ve kalıcılaşan sorunları; şovların, göz boyamaların ardından unutulacaklar arasına atılır, gözden uzak tutulur.

Bakanların asıl baktıkları iş felaketlerle kopan sömürü ve talan zincirini daha sıkı şekilde bağlamak, rant

projelerinin geleceğini güvence altına almaktır. Doğanın sınırsızca talan edilmesini, doldurulan kıyıları, kesilen ormanları, kuruyan dereleri, borulara hapsedilen suları konuşmalarını beklemek boşunadır. Halkı suçlamak, kusu ru toprakta, suda aramak, şaşırmak, kurtarma şovları tertiplemek, başsağlığı dilemek, felakete yol açan talanı, rantı göz-

den kaçırmanın, ucu burjuva feodal sisteme degecek her şeyden kaçınmanın bilinen en iyi yoludur. Karadeniz üzerinde toplanan yıkımın ve talanın Giresun'da 38'i işletmede 7'si yapım aşamasında olan 45 HES projesinin geleceği fitratında ölüm olanların akıbetinden çok daha hayattır. Sermayenin çıkarları halkın ve doğanın geleceğinden, çıkarlarından daha önemlidir.

Giresun doğasıyla, kentiyile, halkıyla yıkıma uğramıştır. Sel önüne kattığı her şeyle kuruyan derelerin çakıllarını, kesilen ağaçları, kopan kayaları, toprağı caddelere, sokaklara yığılmıştır. Sel suları dere yataklarından denize ulaşmasını engelleyen ne varsa aşmaya, yıkmaya çalışmıştır. "İnsanın" övülemeyecek kıyıcı eylemleri doğanın isyanına yol açmıştır.

Doğanın ve yaşam alanlarının üstünde dolaşan, tüm ülkede süren talan karşısında birleşmekten, taleplerimizi ve mücadelemizi yükseltmekten başka çıkar yolumuz bulunmuyor. Karadeniz yaylalarında "devlet kimdir" diye meydan okuyan Havva Ananın isyanı direnenlere yol gösterecektir.

ardından devlet erkanının bölgeye çıkartma yapması boşuna değildir. Halkın acılarına ortak olmak, yaralarını sarmak öncelikleri değildir. Her felaket radyasyon yüklü bulutların Karadeniz üstüne dolaştığı günlerin sonrasını hatırlatmaktadır. Halkı aldatmanın, gerçekleri perdelemenin yolu yılar önce dönemin Bakanı Cahit Aral tarafından bulunmuştu. Bakanın radyasyonu gizlemek için kameralar karşısında içtiği çay devlet erkanının öykündüğü bir replik haline gelmişti. Giresun'daki sel felaketinin ardından bakanların "kepçe şovu" ve söyledikleri "toprağın suya" değilse bile halkın yalana doyduğu sınırları çoktan aştı. Burjuva kalemlerinin (Hürriyet; A. Selvi) övgüyle inandırıcılığı arttırılmaya çalışılsa da "kepçe şovu" nun beklenen etkiyi yarattığı söylenemez. "Kepçe şovu" yetmemiş olacak ki Diyanet İşleri Başkanı da desteğe çağırılmış, gönderilmiştir. "Özlenen devlet görüntüsü" böylece tamamlanmıştır. Ne "kepçe şovu"yla kurtarma mizansenini ne felaketi "toprağın suya doymuş" olmasına bağlayanlar ne halkı suçlayanlar ne de felaketin "göklerden" geldiğini vaaz edenler halkın yaralarını, acılarını saramaz.

“Demokrasi İttifakı”, “Güçlendirilmiş Parlamenter Sistem” ve Düzeniçi Siyaset Çıkmazı

Selahattin Demirtaş, 17 Ağustos'ta T24 isimli internet sitesinde yayımlanan “Güçlendirilmiş Parlamenter Sistem Nedir?” başlıklı bir yazı kaleme aldı. 20 Ağustos'ta attığı bir tweetle ise “ittifak modeli önerisi”nde bulundu. Anayasa, parlamento, hükümet, yargı, kamu yönetimi, ekonomi, ifade özgürlüğü gibi devlet ve toplum yaşamına dair birçok konuya yer veren açıklamalar bir yönüyle şaşırtıcı değildi. Demirtaş, HDP ya da legal Kürt siyasetini temsil eden başka birinin dilinden de dökülmüş olsa, sisteme ve devlete yaklaşımı ortaya koyan bu açıklamalara dair kitaplar dolusu şey yazılabilir. Bu ve diğer açıklamalarda Kürt ulusal hareketinin reformist çizgisinin, legal siyaset üzerinden liberalizmin açık bir savunusuna dönüştüğünü rahatlıkla görebiliriz. Söz konusu TC gibi faşist bir devlet olunca bu reformist-liberal önerilerin “en iyi” durumda sistemi ve devleti güçlendirmek dışında bir işlev kazanmayacağı açıktır. Bugünkü durumda ise legal siyaset aracılığıyla Kürt ulusal hareketinin ve genel demokratik mücadelelerin -bir kez daha- hâkim sınıf kliklerinden birine yedeklenmesi sonucu doğuracaktır.

Başta belirtelim ki tartışma konusu Selahattin Demirtaş veya kişiler değildir. Kürt legal siyasetinin temsilcileri olduğu gerçeğinden hareketle Demirtaş veya HDP adına yapılan bu gibi açıklamalar Kürt ulusal hareketi bağlamında bir anlam ifade etmekte ve öyle ele alınmaktadır. Açıklamalar HDP'den yani legal siyasetten gelse de Kürt ulusal hareketinin bütünde çizgisini ve güncel yönelimlerini ortaya koymaktadır.

DEVLET AKLINI ÇAĞIRAN DEMOKRASİ (!)

Demirtaş'ın açıklamalarında dikkat çeken ilk noktalardan biri, tüm Türkiye'nin, kendi deyimiyle “82 milyon”un ve TC devletinin geleceğini düşünmesi ve öneriler getirmesidir. Bu tutum, özellikle bugünkü hâkim siyasi dengeler içerisinde legal siyasetin bir taktik politikası ve söylemi olarak da değerlendirilebilir. Fakat Kürt ulusal hareketinin, başta A. Öcalan olmak üzere en yetkili kişilerinin açıklama ve önerilerinden de biliyoruz ki

Kürt sorununun “çözümü” üzerinden TC'ye yönelik “güçlü devlet” önerileri yeni değil. Bu, dün AKP ve RTE'ye hitap eden bir propagandaydı bugün ise AKP/MHP dışındaki düzen güçlerine hitap eden bir politika. Demirtaş, 15 Şubat'ta Artgerçek'te yayımlanan röportajında “Bu demokrasi ittifakında Atatürkçüler, muhafazakârlar, Kürtler, Aleviler, solcular, liberaller yer alabilir” diyordu. Son açıklamalarda ise “demokrasi ittifakı”nın ilke ve amaçları da daha açık hale getiriliyor ve “Güçlendirilmiş Parlamenter Sis-

tem” olarak ifade ediliyor. Demirtaş bunun geçmiş yıllardaki parlamenter sisteme dönüş anlamı taşımadığını, yeni bir model olduğunu iddia etse de hem HDP'nin “demokrasi ittifakı” önerisi hem de “güçlendirilmiş parlamenter sistem” önerisi iktidarı elinde tutanlar hariç düzenin diğer faşist güçlerinin devlet yönetimine dair hedefleriyle paralellik arz ediyor. CHP ve İyi Parti gibi faşist partiler HDP dışında bir ittifak politikasıyla hareket ederken ortak yönelimlerini ise Cumhurbaşkanı yetkilerinin sınırlandırılması ve parlamentonun güçlendirilmesi oluşturuyor. Aslında HDP, AKP/MHP karşıtı genel ittifak politikalarına kendi mecrasından ve kendi diliyle yanıt olmaya ve bu süreçte etkin bir işlev kazanmaya çalışıyor. Tabi bu yanıt ve işlev özünde sistemi ve devleti iyileştirmekten başka bir anlam ifade etmiyor.

Kürt Ulusal Hareketi'nin, özelden HDP'nin yakın zamanda “devlet aklı”na çağrı yapan beyanatları bu son

açıklamalarla daha açık ve sistemli bir biçime kavuşmuş oldu. Öyle ki sadece Kürt ulusal hakları, anadil, anayasa, seçim yasası gibi dünden bugüne en çok dillendirilen konuları aşarak parlamento, yargı, vergi sistemi, yolsuzluk ve rüşvet, bürokrasi ve kamu atamaları gibi devlet yönetimini ilgilendiren hemen tüm konularda öneriler belirtiliyor. Öneriler getirdiği devlet, o devlete hâkim sınıf ve klikler tarafından tarihinden bu yana ezilen, yok sayılan, katledilen bir ulusun siyasi temsilcilerinin ortaya koydukları

bu “devlet aklı”, boynuna geçirilmek istenen ipi sağlamlaştırmaktan başka bir anlam taşımıyor.

PARLAMENTO VE SEÇİMLERE ODAKLI BİR DEMOKRASİ İTTIFAKI

Siyaset gerçeklerle yürütülür. Ve o gerçeklere devrimci yaklaşılmasında ancak burjuva bir biçimde ve pragmatistçe yaklaşılabilir. Bir yanda ancak demokratik bir halk devrimi ile değiştirilebilecek köklü tarihi gerçekler vardır diğer yanda ise dönemsel güç dengelerine hitap eden yüzeysel gerçekler vardır. Kürt ulusal hareketi bölge ve ülke siyasetinde her dönem köklü tarihsel gerçekleri görmezden gelerek dönemsel gerçekler üzerinde “realist” bir politika izlemeyi tercih ediyor. Dönemin gerçeklerini, düzenin diğer faşist güçlerinin de üzerine strateji kurduğu AKP/MHP iktidarının son bulması ve buna dönük toplumsal istem üzerine dayandığı için bu yönlü bir strateji oluşturuyor. Basit ya da “yaratıcı” bir siyasi taktik gibi ele

alınca da asıl vahim gerçekler de burada kendini gösteriyor. HDP ne derse desin ya da nasıl anlamak isterse istesin “Demokrasi İttifakı”, AKP/MHP karşıtı bir ittifak önerisidir ve düzenin diğer faşist güçleriyle doğrudan ya da dolaylı bir seçim ittifakına odaklanmaktadır. Ancak HDP bu sürece Kürt halkı ile diğer muhalif güçleri de katmak, onları, objektif olarak yedeği düzen siyasetinin yedeği yapmak istemektedir. Çünkü HDP'nin bu strateji içerisinde güç ve etkinlik kazanabilmesi, kendi tabanını ve diğer muhalif güçleri bu politikaya ikna edebildiği oranda mümkündür. Aynı şekilde “Güçlendirilmiş Parlamenter Sistem” önerisi de AKP/MHP sonrası oluşturulacak devlet yapısına dair bir öneridir ve tekrar etmek gerekirse CHP, İyi Parti gibi iktidar dışı faşist partilerin stratejileriyle uyumludur. Dün AKP ve RTE'nin devlette ve siyasette güçlenmesiyle, engelleri aşabilmesiyle mümkün görülen Kürt sorununun çözümü, bugün ise bu tek ve merkezi gücün dağıtılmasıyla mümkün görülüyor. Bu anlamda Kürt ulusal hareketinin düzen siyasetine ve devletin yapısına dair öneri ve beklentileri de dönemsel bir özellik teşkil ediyor ve özden ziyade biçime odaklanıyor. Bunun diğer adı hâkim sınıf kliklerine, kimin iktidarda kimin muhalefette olduğuna ve bu kliklerin Kürt ulusal sorununda ne vaat ettiğine göre siyasetini belirlemektir.

Kürt Ulusal Hareketi'nin söz konusu liberal-reformist yönelimi dönemsel değildir. Dün daha devrimci söylemlerle ortaya konan reformist çizgi, bugün legal siyaset üzerinden açık liberal söylemlerle, liberalizmin ideolojisi ve kavramlarıyla yeniden üretilmektedir. Burjuva liberal ideolojinin üzerinde durduğu en temel konulardan birisi devlet yönetimidir ki bugün HDP ya da Demirtaş'ın dillendirdiği tüm öneriler bu liberal teoriden ileri gelmektedir. Ancak Türkiye'de liberal teorilerin faşizmi güçlendirmek, ona kılıf oluşturmak dışında bir anlam ifade etmediğini düşündüğümüzde meselenin ciddiyeti daha da açık hale gelmektedir. Kürt ulusal hareketi, özelden legal siyaset sahnesi, köklü bir ideolojik yabancılaşma içindedir. Bunu Kürt ulusal hareketinin; devrim-

ci bir hattan uzaklaştığı, ona yabancılaştığı anlamda söylemiyoruz; bu yeni olmayan bir gerçek zaten. Bunu, kuruluşundan bugüne faşizmle yönetilen bir ülkede ezilen bir ulusun siyasi temsilcilerinin artık açıktan düzen siyasetine göre şekillenmesi, buradaki güç dengelerine göre politikasını belirlemesi ve aynı zamanda ideoloji, teori ve siyasette devrimci olan ne varsa onu sistematik bir biçimde terk etmesi anlamında söylüyoruz. Kuşkusuz üzerinde yükseldiği potansiyel bu durumda değildir ve harekette farklı çizgiler de mevcuttur. Ancak izlenen politika, o politikayı belirleyen söylem ve dil her geçen gün hâkim hale gelenin liberalizmin gerici ideolojisi olduğunu gösteriyor.

LIBERALİZM FAŞİZMDİR...

Türkiye gibi yarı sömürge ekonomisine sahip ve faşizmle yönetilen bir ülkede burjuva demokrasininin liberal teorilerini savunmak ya da siyasetini, söylemini bunun üzerine kurmak ideolojik bulanıklığın, temsil ettiği çıkarlara yabancılaşmanın bir ürünüdür. Bu ülkede bırakalım işçi sınıfı ve ezilenleri, hâkim sınıfların kendisi de söz konusu sosyo-ekonomik koşullarda burjuva demokrasininin mümkün olmadığını bilirler. Kendi sınıf hâkimiyetlerini, kompradorluğunu yaptıkları emperyalist sermayenin çıkarlarıyla özdeşleştiren Türk hâkim sınıfları, faşist devlet yönetiminin de bu çıkarların güvencesi olduğunu bilirler. Türkiye gibi bir ülkede burjuva demokrasisi ancak faşizmde vücut bulabilir ve liberalizm ancak faşizme yataklık yapabilir.

Kaypakkaya yoldaş yıllar önce, muhalefetteyken “demokrasi” havarisi kesilen komprador büyük burjuvazi ve toprak ağası kliklerinin, iktidara geçtikleri zaman, en azılı halk düşmanını kesildiklerini belirtmiş ve yığınların mücadelesini, gerici kliklerin bazen birini bazen diğerini iktidara getiren bir kaldıraç olmaktan kurtarmaktan bahsetmişti. Ne yazık ki Kürt ulusal hareketinin uzun bir zamandır uyguladığı politikalar, Kaypakkaya’nın analiz ve mahkûm ettiği; “yığınların mücadelesini kaldıraç yapma” durumuna hizmet etmektedir. Amaç ya da söylem ne olursa olsun asıl gerçek budur. Kürt ulusal hareketi köklü tarihsel gerçeklere sırtını dönerek parlamentoya dayalı bir demokrasi propagandası yapsa da olan ve olacak olan bellidir. Ülkemizde temel işlevi faşizmi maskeleyen olan, “kaba ve uydurma” parlamentoya dair burju-

va-liberal teorilere dayalı güzellemeler de ortaya konsa gerçek olan parlamentonun da faşizmin bir egemenlik aracı olduğu gerçeğidir. Demokratik bir halk devrimi ile parçalanmadığı müddetçe ne devlet ne de parlamento ve mahkemeler gibi onu oluşturan mekanizmalardan işçi sınıfı ve halk yararına, ezilenler yararına bir umut beslemek doğrudur.

Ülkemizdeki reformist ve liberal kesimler yukarıda ortaya koyduğumuz gerçekleri bilmiyor değildir. Daha doğrusu buna dair deneyim ve gözlemleri fazlasıyla mevcuttur. Hatta bu gerçeklere dair bir tartışma olduğunda hemen herkes bunları bildiğini rahatlıkla ifade etmektedir. Ancak söz konusu dönemsel politikalar ya da güncel siyaset olunca iş bambaşka bir biçim almaktadır. Faşizme karşı parlamentoya mücadele etmek, faşist hükümeti devirmek için diğer faşist kliklerle iş tutmak, demokrasi getireceği hayaliyle faşist kliklerden birine açık veya örtülü destek vermek vs. süslü cümlelerin arkasındaki gerçek konumlanışlardır. Şimdilerde halkın iktidara duyduğu haklı tepkiye de yaslanarak faşizmi AKP ile özdeşleştirmek genel kabul haline getirildi. “Faşizmi AKP’den ibaret görmüyoruz” da dense belirlenen amaçlara, kurulan ya da kurulmak istenen ittifaklara, “demokrasi” çeperinde anılan güçlere baktığımızda faşizmin aslında tam da AKP ile özdeşleştirildiğini, halka böyle propaganda yapıldığını görüyoruz. Durum bu olunca gerçeğin ifadesi de seçim ittifakları ve siyasi hedeflere yarar sağlayacağı beklentisiyle faşist kliklerden birine yedeklenmek oluyor. Politika dönemsel güç dengelerine göre “realist” bir hal alınca, üzerinde yükseldiği gerçeklerin de etki alanına hatta kontrolü altına girmektedir. Çünkü bu güç dengelerinde reel olan klikler arası mücadeledir ve bu sürecin asıl aktörleri de hâkim sınıf klikleridir.

Yukarıda da belirttiğimiz gibi teorisi, dili, söylemi, kavramları vb. tüm argümanları burjuva liberal teoriden beslenen bir politik yönelimden bahsediyoruz. Halkın yerini “sivil toplum”un; demokratik kitle örgütünün yerini “sivil toplum kuruluşu”nun; faşist baskı ve terörün yerini “militarizm”in; emekçi ve ezilenlerin yerini “82 milyon”un; sınıfsal eşitliğin yerini “ekonomi yönetiminin demokratikleşmesi”nin; devleti yıkmanın yerini devlette “liyakat”ın vb. alması, basit birer söylem ya da kavram değişikliği değildir. Artık reformist kesimlerin

hatta kendisine sosyalist, devrimci diyen birçok kesimin söylemini bu burjuva-liberal dil belirlemektedir. Fakat biliriz ki dil ve kavramlar bir ideolojinin ürünüdür. Ki eleştiriye temel konu da benimsenen bu liberal politikalar-dır.

HALK DEMOKRASİSİ DEVRİMİLE MÜMKÜNDÜR

Peki komünistler, devrimciler hâkim klikler arası mücadelelere kayıtsız mıdır? Ya da burjuva anlamda da olsa demokratikleşmeye, demokratik kazanımlar elde edilmesine karşı mıdır? İlk soruya yine Kaypakkaya yoldaşın referansı ile cevap verelim, şöyle der Kaypakkaya: “Bir komünist hareket için elbette iki gerici klikten birini tercih etmek söz konusu olamaz. Komünist hareket, ikisini de düşman olarak görür; ikisini de devirmek için mücadele eder; ama bunlar arasındaki mücadeleye de gözlerini yummaz; bu boğuşmadan kendi hesabına azami derecede fayda sağlamak için bunların birbirine göre durumunu iyi tespit eder, en gerici olanı tecrit eder, ilk ve en şiddetli saldırılarını ona yöneltir, bu arada diğer gerici kliğin mahiyetini teşhir etmekten, onunla kendi arasındaki düşmanlık çizgisini sıkı sıkıya muhafaza etmekten de geri kalmaz. Bilir ki hâkim sınıflar arasındaki bu boğuşma her an halka karşı bir birleşmeye dönüşebileceği gibi bugün en gerici olan kliğin yerini, yarın diğeri de alabilir. Bu, gericiler arasında durmadan değişen güç dengesine, iktidara hangi kliğin hâkim olduğuna, iktisadi ve siyasi buhranın mevcut olup olmamasına ve benzeri şartlara bağlıdır.” Görüleceği gibi komünistlerin yaklaşımında ne kayıtsızlık ne de düşmanlık çizgisini silikleştirmek vardır. Fakat bugün Kürt ulusal hareketinde, özeld legal siyasetinde ve aynı zamanda reformist-liberal kesimlerde hâkim olan yaklaşım bu değildir. Bu dostlarımız faşist kliklerden biriyle “demokrasi”de buluşmak istemektedirler. Demokrasiyi de bugünkü güncel atmosferde “güçlendirilmiş parlamenter sistem” ve “devlette liyakat” üzerinden tarif etmektedirler.

İkinci sorunun cevabı ise şu basit gerçeğe dayanmaktadır: Devrim olmadan demokrasi, daha doğru bir deyimle halk demokrasisi mümkün değildir. Henüz burjuva sınırları aşmamış kimi ekonomistlerin dahi “Otoriter bir emek rejimi varken demokratik bir siyasi rejimi kuramazsınız” diyerek ekonomik ve sınıfsal gerçeklere vurgu yaptığı noktada burjuva liberal devlet teorileriyle

demokrasi arayışına çıkmanın sonu, kendini faşist kliklerden birinin dümeninde bulmaktır. Biz komünistler sürekli olarak hâkim sınıflardan, faşizmden, Kemalizmden, faşist kliklerden bahsediyor ve eleştirilerimizi bu gerçeklere dayandırıyoruz. Öyle yapıyoruz çünkü sosyo-ekonomik temelle birlikte faşizm bu ülkenin siyasi bir gerçeğidir. Dolayısıyla o yokmuş gibi veya bir döneme ve kliğe özgüymüş gibi hareket edemeyiz. Burjuvazi ilerici barutunu yitireli yüzyıllık bir zaman geçmişken; bugün tüm dünya ekonomik ve siyasi krizlerle boğuşur ve en ileri burjuva demokrasilerinde bile “demokrasinin” hareleri bir bir dökülürken Türkiye nezdinde devrimsiz bir “demokrasi” havariliğine soyunmak açık ki kitleleri kandırmaktır.

Bu demokrasi havariliğinin, parlamento ve seçimlere dayanan politikanın ve kuşkusuz hâkim kliklerden bazen birine bazen diğerine karşı sergilenen “safça” inancın ne tür sonuçlar ortaya çıkardığı bugüne kadar yaşananlarla apaçık ortadadır. Sadece faşist baskı ve terörle değil bu reformist-liberal politikaların bir sonucu olarak da halkın mücadele bilinç ve iradesinin nasıl köreltiltiği ortadadır. Sorun fiziki kayıplarla değil ideolojik kayıplarla; halkta yaratılan yanlış umut ve beklentilerle ve kuşkusuz hayal kırıklıklarıyla ilgilidir. Devrimci hat ve politikadan uzaklaşmanın, sistemle ve devletle uzlaşmanın, ona dâhil olma çabasının adı ister “tarihi fırsat” ister “yaratıcı politika” isterse de “demokrasi” olsun gerçek değişmez. Gerçek olan sistemin ve devletin kendini yeniden toparlamasına, mümkünse iyileştirmesine aracı olmaktır. Ve en kötüsü kitlelerin bu burjuva-liberal siyaset, dil ve kavramlarla şekillendirilerek gerçek çıkarlarından ve kurtuluşunun gerçek yolundan uzaklaştırılmasıdır.

Komünistler, yaratılan bulanık söylem ve çizgilere karşın her zaman olduğu gibi bugün de burjuva-liberal yönetimleri eleştirmeye; gerçeği ve devrimci çizgiyi propaganda etmeye ve mücadelesini buna göre şekillendirmeye devam edecektir. Kaypakkaya yoldaşın yıllar önce belirttiği gibi; “Yığınların mücadelesini, gerici kliklerin bazen birini bazen diğerini iktidara getiren bir kaldıraç olmaktan kurtaracak olan, bu mücadeleyi muzaffer bir halk devrimine dönüştürecek olan, kitlelerin şiddetle gerek duyduğu komünist bir önderliktir.” Ve biz bu önderliği tesis etmek için var gücümüzle çalışacağız.

Taktik Olarak Politika; Politika Olarak Savaş, Savaş Politikası Olarak Tecavüz! - I

“Özel mülkiyetin ve sınıfların görünmesiyle ortaya çıkan savaş, uluslar, devletler, ya da siyasal bloklar arasındaki çelişkileri çözme mücadelesinin en yüksek aşamasıdır.” (Mao, İhtilalin Özü, Gün Yay., 1967, s. 39)

“Savaş politikanın uzantısıdır. Bu anlamda savaş politikadır; politik bir fiildir: En eski çağlardan bu yana, hiçbir savaş yoktur ki politik bir karakter taşımasın...” (a.g.e., s. 39)

“... politikaya kan akıtılmayan bir savaş, savaşa kan akıtılan bir politika dense yeridir.” (a.g.e., s. 40)

İçinden geçtiğimiz toplumsal koşullar içinde kadına yönelik saldırıları en çıplak haliyle görmekteyiz. Başta Türkiye Kürdistanı olmak üzere hakim sınıfların krizlerinin derinleşmesi ile birlikte savaş politikasına çok daha etkin şekilde sarıldığı, bu savaş politikası içerisinde özel olarak kadına yönelik saldırılarının da boyutlandığı ve daha da boyutlanacağı gerçekliği ile karşı karşıyayız. Burada tarihsel olarak savaş politikasının kadınlar cephesinden incelenmesi ve bu eksenle erkek egemen yapının savaş olgusu içerisindeki varlığı bu sorun özgülünde kadın özgürlük mücadelesi ve yapmamız gerekenleri tartışmalı sınıf mücadelesi içerisinde güncel görevimizi tanımlamalıyız.

Türk hakim sınıfları için kadın politikası geleneksel kodları ve sınıfsal karakteri gereği her koşulda tahakküm ve kendi bekasının sürekliliğini sağlamak için kadınları da feodal değer yargılarını da kullanarak baskı altına almaya çalışmıştır. Bu bakımdan Türk devleti kadın düşmanı bir nitelik taşımaktadır. Bu kodlarla niteliğine uygun her türlü şiddet ve cinsiyetçi saldırılarını hiçbir koşul altında eksiltmemiş ve bu gerçekliği kadına ve halka karşı hep bir silah olarak kullanmıştır. Bu bağlamda Türk devletinin bu karakterini de özel olarak incelemek kadın özgürlük mücadelesi bakımından hayati önemdedir. Taciz, tecavüz, şiddet, istismar savaş politikasının araçları olarak başta kadınlar olmak üzere işçi ve emekçilere doğrultulmuş, uygulanmış ve bugün de daha sistematik hale getirilmiştir. Başta T. Kürdistan’ı olmak üzere kadınların, devletin kim-

liksizleştirme, teslim alma, diz çöktürme, imha, inkar ve asimilasyon politikasının ana eksenlerinden biri olarak kadına yönelik tecavüz ve çocuk istismarları ciddi boyutlara ulaşmıştır. Ermeni Soykırımı’ndan, Dersim Katliamı’na Rojava’ya yönelik saldırılardan gelişen yeni koşullara gerilla alanlarına özel olarak yönelmiş tecavüzcü politika devletin kadın düşmanı, tecavüzcü niteliğini her gün kendini yeniden üreterek devam ettirmektedir. Şükran Esen’den, Kamile Çiğci’ye Ekin Van’dan Faris A.’ya, N.Ç’den Pınar Gültekin’e, Fatma Altınmakas’tan İ.K’ya, Rahime Kahraman’dan Rohani’ye, Gülistan Doku’ya; devletin kadına yönelik saldırıları ekseninde

devrimci ve demokratik mücadeleye karşı yürüttüğü karşı devrimci savaşta kadına yönelmesi örnekleri hep süre gelen bir gerçekliktir. Ancak bu başlıklara ve tarihsel gelişimine geçmeden önce kadın bedeninin ve kimliğinin hakim sınıfların ve erkek egemen sistemin savaş alanına, çarpışma sahasına dönüşmesine ilişkin tarihsel ve toplumsal köklerine kısaca bakmak faydalı olacaktır.

Kadın özgürlük mücadelesine ilişkin ne zaman bir söz söylemeye kalksak tarihin en ücra köşelerine kadar inme olgusuyla karşılaşırız. Konumuz özgülünde de bu durum kendini hemen göstermektedir. Kadının kurtuluşu sorunu sonuç olarak köleleşme sorununu doğru ve bilimsel temelleriyle kavradığımız ölçüde çözümlenecektir. Kadınlara günümüzde yönelen saldırılar bu içinden çıkıp geldiği tarihsel ve toplumsal gerçekliğin verili koşul-

lar içerisindeki biçimlenişinin bağlamı kurularak anlaşılacaktır.

Zira günümüzde faşist Türk devletinin ve diğer burjuva-feodal devletlerin savaş politikaları ya emperyalist kapitalist sistem olgularından koparılmakta ya da bununla ilişkilendirilse dahi bağlamı sadece erkek egemen yapı ile ilişkilendirilmektedir. Oysa ki sistemin erkek egemen yapısı ve sınıfsal özü kopmaz bağlarla birbirine bağlıdır. Bu doğru anlaşılmadığında savaşın nedenleri, savaşın içinde sınıfların konumlanışı, cinsiyetlerin konumu ve eşitsizliği, milliyetler sorunu ya da ekonomik çıkarlar olgusu birbirine karıştırılır. Ortaya konunun

sonra evlilikle yeni ailenin (burada mülkiyet el değiştirmektedir) mensubu olduğu ulusun, toplumun, halkın mülkiyeti olarak görülmektedir. Kadın bedeni ve kimliği bu kurumlara yönelen her saldırının sahasına dönüşmesinin temel sebebi de budur. Esas olarak kadına bir savaş politikası olarak saldırı hakim sınıfların çıkarları doğrultusunda savaş yürüttüğü halka karşı saldırının bir parçasıdır. Halkın bu saldırılara karşı savunması da bu eksene oturmaktadır. Kadın, bu toplumsal gerçeklik içinde bahsini ettiğimiz kurum ve kişilerin “namusu”, “vatanı” olarak görülmekte burjuva-feodal toplumun iki yüzlü ahlak anlayışı, değerleri ve kültürü içerisinde kadın bir mülk olgusu içerisinde saldırı merkezi haline dönmektedir. Fethedilen, işgal edilen ya da işgale girilen yerlerdeki kadınlar ganimet olarak görülmekte Osmanlı toplumundan bu yana “kılıç hakkı” olarak saldırıya maruz kalmaktadır.

Halk ise kendi mülkiyetlerini koruma özgülünde kadına yönelik saldırıları yorumlayıp karşılarken kendi mülkiyeti üzerinde kendi tasarrufunu koruma anlayışını da taşımaktadır. Kadınlar ise tüm bu koşullar içerisinde hem saldırının hem savunmanın nesnesi haline dönüşmektedir. Bu eksenle kadın ait olduğu tüm bu yapılar içerisinde de saldırıya maruz kalmakta ancak bu saldırı düşman saldırısı olarak görülmemekte “kol kırılır yen içinde kalır” anlayışı ile sorunun bu yönü perdelenmektedir.

Bugün Türk hakim sınıfları etkin bir savaş politikası olarak kadına yönelik tecavüz politikası uygulamaktadır. Her gün onlarca kadın ve çocuğun devletin askeri, polisi, bekçisi ya da diğer görevlileri tarafından tecavüze uğradığı, bedenini satmaya zorlandığı, bu sebeple intihar ettiği, kaybedildiği, katledildiği ya da ailesi tarafından öldürüldüğü, intihara zorlandığı vb. haberleri ile sorunun köklerine; nihayetinde sonuçlarına; en son çözümlerine baktığımızda tarihsel ve toplumsal gelişmeyi çok yönlü ortaya koymak zorunluluğu aşıkardır. Hele ki bu açıdan çok sorunlu anlayışlar ortada dururken.

(Devam edecek)

hep bir yönünün ön plana çıkarıldığı bir tablo çıkar. Burada bizim işimiz sorunun özünü açığa çıkarmak olacaktır ve halka bu özü en etkili ve açık şekilde anlatmaktır.

ÖZEL MÜLKİYET VE HAKSIZ SAVAŞTA KADINLARIN KONUMU

Kadının köleleşmesi süreci onun bedeninin ve kimliğinin aynı zamanda bir mülkiyete dönüşme sürecidir. Bu mülkiyete dönüşme süreci aynı zamanda özel mülkiyetin kendisinin oluşma sürecini de oluşturmaktadır. Özetle mülkiyetin oluşma süreciyle birlikte kadının köleleşme süreci de düşümdeştir. Kadın bedeninin ve kimliğinin mülkiyete dönüşmesi günümüzde de varlığını sürdürmekte özel mülkiyete dayalı bu sistem varlığını koruduğu sürece de bu olgu varlığını tekil erkeğin, içine doğduğu ailenin,

Devlet Okullarına Dezenfektan

Özel Okullara Uzaktan Eğitim

Pandemi sürecini “dayanışma” ruhuyla, işçilerin, emekçilerin, halk gençliğinin sırtına daha fazla yük bindirerek aşmaya çalışan egemenler, krizleriyle boğuşmaya devam ediyor. Başından bu yana “kontrolümüzde” açıklamalarıyla, sokağa çıkma yasağında dahi çalıştırılan işçi sınıfı ve emekçilerin canının ne kadar değerlessiz olduğunu egemenler bize bir kez daha göstermiştir. Süreç yeni “kaos”lar yaratarak devam ederken, öğrenciler açısından eğitim-öğretim dönemlerinin başlayıp başlamayacağı hâlâ belirsizliğini koruyor.

Milli Eğitim Bakanı ve aynı zamanda özel okullar zinciri sahibi Ziya Selçuk eğitim-öğretimin “Hangi yaş gruplarında öncelikli olarak başlayacağı hususunu bilim insanlarının tavsiyeleri doğrultusunda belirleyeceğiz” diyerek kaosun devam ettiğini ve pandemiye dair bir önlemin olmadığını açıkça ifade etti. Bakan Ziya Selçuk bir yandan devlet okulları konusunun belirsizliğini koruduğunu belirtirken özel okullar konusunda oldukça net konuşuyor. “Dileyen özel okullar, 17 Ağustos itibarıyla uzaktan eğitim araçlarıyla eğitim faaliyetine başlayabilecek” diyen Ziya Selçuk, özel okullara binlerce lira ödeyen öğrencilerin uzaktan eğitimle virüsten korunacağını ama devlet okullarının ne zaman, ne şekilde ve nasıl açılacağını belirsizliğini koruduğunu ifade ederek; devlet okullarında okuyan öğrencilerin ya virüsle baş başa kalacağını ya da eğitim-öğretim hakkını kullanamayacaklarını belirtmiş oldu.

Milli Eğitim Bakanı, gençliğin sırtına yüklenen onlarca sorunu görmezden gelerek bugünlerde öğretmenlerin maaşını tartışıyor ve öğretmenleri devlete yük olarak görüyor. Halkın sırtına yük olan eğitim emekçileri ve biz öğrenciler değil, halkın kanını emen bir avuç asalak egemen

sınıftır.

PANDEMİYLE DERİNLEŞEN “FIRSAT EŞİTSİZLİĞİ”

Geçtiğimiz aylarda Ekonomik Kalkınma ve İşbirliği Örgütü’nün (OECD), “COVID-19 Salgınında Eğitim 2020” isimli raporu yayınlandı. Rapora göre

Türkiye, 77 ülke arasında “Sessiz bir çalışma yeri olan öğrenciler” listesinde 49’uncu sırada yer aldı. Ülkelerin, okul ödevleri ve eğitim için kullanabileceği bilgisayarı olan öğrencilerin sıralandığı listede ise Türkiye 64’üncü oldu.

Koronavirüs “tedbirleri” kapsamında yüz yüze eğitime ara veren ülkelerde uzaktan eğitim devreye girdi. Türkiye de 23 Mart itibarıyla Eğitim Bilişim Ağı (EBA) üzerinden 18 milyonun üzerinde öğrenci için uzaktan eğitime başladı. OECD’nin, “Ülkelerin pandemi sırasında eğitim ihtiyaçlarını karşılamasında yol gösterici olması” gerekçesiyle hazırladığı rapor, Türkiye’deki fırsat eşitsizliğinin eğitime etkisini ortaya koydu. Rapora göre Türkiye’deki öğrencilerin % 30’u bilgisayara erişmiyor.

OECD’nin bu raporu ülkede var olan gerçekleri ortaya koyarken Milli Eğitim Bakanı, gerçeklikten bir haber şekilde açıklamalar yapmaya devam ediyor ve eğitim sistemini bir “ticarethane” olarak gördüğü ortaya

çıkıyor. Halihazırda özel okul zincirine sahip olan ve aynı zamanda AKP hükümetinin Milli Eğitim Bakanı olan Ziya Selçuk’un bu “kaygıları” taşıması bizi şaşırtmıyor.

Halihazırda özel okullar/üniversiteler ile devlet okulları arasındaki uçurum pandemiyle birlikte daha da büyü-

Servis, kırtasiye, yemek parası gibi paraları özel okullar kapalıyken de ödemeye devam eden öğrenciler yeni dönemi de zamlarla karşıladı. Özel okulların bir çoğu pandemi sürecini bir nevi bahane ederek 2020-2021 eğitim dönemlerinde zamlara gitti. Özel Okullar Derneği Başkanı Nurullah Dal, özel okulların eğitim ücretlerine en çok yüzde 16-17 zam yapabileceklerine dikkat çekerek “Fazla yapmaları halinde Milli Eğitim Bakanlığı müdahale eder” demişti fakat Milli Eğitim Bakanlığı’nın “zam” sürecine herhangi bir müdahalesi olmadı. Devlet okullarında sınıfsal ayrımları nedeniyle virüsle baş başa bırakılan öğrencilerin gelecek kaygıları büyürken, özel okullarda/üniversitelerde okuyan öğrenciler fahiş fiyatlarla karşı karşıya

kalıyor.

Okumaya devam eden aynı zamanda da çalışan öğrencilerin paralı ve pahalı hale getirilen beslenme, barınma ve yüksek öğrenim harçları, geleceğin genç işsizlerini yaratıyor. Genel işsizlik tablosu içerisinde en büyük gövdeyi oluşturan genç işsizler, geleceksizlik duvarının birer tuğlası haline getiriliyorlar. Uluslararası Çalışma Örgütü’ne (ILO) göre, dünya genelinde 29 yaşın altındaki her altı çalışandan biri koronavirüs salgını nedeniyle çalışmıyor. Koronavirüs salgınının istihdam piyasasına etkilerini ele alan dördüncü raporunu yayınlayan ILO, krizden özellikle 15-28 yaş arası genç çalışanların etkilediğini belirterek, “Tehlike şu ki genç insanların başlangıçta yaşadığı bu şok on yıl ya da daha uzun sürebilir” dedi. Pandemiyle birlikte gelişen bu sürecin bize katkısı ise çarklarını saldırganlıkla çeviren sistemin gerçek yüzünü görmemiz ve halk gençliğinin öfkesini örgütleme görevini önümüze görev olarak koymasındır.

dü. Çoğu özel okul/üniversite donanımıyla online eğitim sistemleriyle bir nebze de olsa bu boşluğu doldururken, devlet okulları ve üniversiteleri yetersiz online eğitim sistemleriyle öğrencileri mağdur etmekten başka bir çare bulamadı. Öğrenciler, devlet okullarında egemenler tarafından “geleceksizliğe” terk edilirken özel okullarda/üniversitelerde de “kazanç kapısı” olarak görülüyor. Pandemi süreciyle okullar tatil edilmesine rağmen birçok özel okul/üniversite öğrencilerden yemek, kırtasiye parası vb. gibi paralar almaya devam etti.

MEB başkanı Ziya Selçuk tarafından özel okulların uzaktan eğitim araçlarıyla eğitim faaliyetine başlayabileceğini açıklamıştı fakat özel okulların birçoğu, danışmanlar eşliğinde pandemiye uygun olarak sınıflarını yeniden dizayn etti. Bu süreçte eğitime başlayacak özel okullarda dizayn edilen “pandemi” sınıflarında özel “pleksiglas” diye adlandırılan plastik camdan bölmeler yapıldı.

Hedefe Varış, Kolektif İradi Bir Çaba Gerektirir!

Devrimci teori olmadan, devrimci pratik olmaz!
(V.I. Lenin)

Proletarya Partisi'nin yürüyüşünde, örgütlü yapısının büyütülmesi, niteliğinin yükseltilmesi ve kitlenin çelişkilerine militan bir çizgide uzanarak sınıf savaşımının keskinleştirilmesi hedeflenmektedir. Aynı zamanda politik algının açılması, duyarlılığın geliştirilmesi, önderlik misyonunun bilinç ve pratik düzeyde kavranması-geliştirilmesi gibi yakıcı sorunlara müdahale öncelikle önemlidir. Geride bıraktığımız dönemde kampanya faaliyeti çerçevesinde iyice somutlanan ve asla kampanya sınırlarında kalmaması, süreklileşmesi gerektiği ifade edilen bu politikanın hangi noktalarda, ne düzeyde başarıya ulaştığı veya ulaşamadığına bakmak ve ortaya çıkan yetmezlikleri gidermeye, hata ve yanlışlıkları terk edip olumlulukları geliştirip güçlendirmeye yönelik adımları atmaktır önemlidir. Ancak bu denli önem arz eden ve başta gelen bir konu da bir politikanın kavranması ve kavratılması sorunudur.

Aynı konuların, hep aynı noktalarının tekrar tekrar gündemi meşgul etmesi, kavrayış sorununu irdelemeyi daha da öncelikli ve önemli hale getirmektedir. Bu soruna gözlerimizi kapatırsak, eksiklikleri bazen örgütlü bir yapıya veya alana, bazen de politikanın kendisine ve giderek kitleye fatura etmekten kurtulamayız. Şu anki gidişat, bu anlayıştan bütünüyle kurtulmuş olunduğuna dair bir tablo sunmuyor. Politika, en başından onun uygulayıcısı ve uygulatıcılarına yeterince kavratılmadığında, daha geniş bir kitleye nasıl, hangi yol ve yöntemlerle kavratılacağı, uygulamaya nasıl geçirileceği hesaba katılmadığında, hareketimizin ileri bir aşamaya evrilmesini gözlemek boşuna bir bekleyiş olur. Bu şaşmaz kuralların bir derece bilincinde olsak bile, bütünlüklü tarzda uygulamayı başaramadığımızdan, daha ileri adımlara kapı

aralamakta zorlanıyor ve gecikiyoruz. Mevcut durum, genel ve özel politikayı kavrayanın kavradığıyla kaldığı ya da her yoldaşın kendi düzeyinde bir kavrayışa, uygulayış tarzına sahip olduğu bir tablo sunuyor. Bu durumda, hedeflenene azami oranda ulaşabileceğini söyleyemeyiz. Ancak şu ana kadar olduğu gibi ağır aksak, parçalı bir ilerleyişten emin olabiliriz.

Zaman hızla ilerlemesine, devrimci mücadelede bir günün, yerine göre bir saatin dahi kıymetli olmasına rağmen, hedefe yürüyüşte ağır aksak bir gidiş, hatta hedefin yer yer, belli bir zamandan sonra silikleşmesi söz konusudur. Bu sorun her alanda gecikmeksizin gündemleştirilmeli, kolektif zeminlere taşınmalı ve bireysel sorumluluklar da alarak aşılması görev edinilmelidir. Bu görev her ne kadar kolektif tarzda yerine getirilmeyi gerektirse de "Kişinin kendini proleter devrimin ve proleter partinin önderi olarak kanıtlaması için, teorik güç ile proleter hareketin pratik-örgütsel deneyimlerini bireyinde toplamak zorundadır" sözlerinde işaret edildiği gibi, bireysel bir görevdir de. Bedenen aktif olduğumuzu ya da pratik-örgütsel ihtiyaçların yoğunluğundan (ki böyle bir yoğunluk içinde olunmadığı da kesin) imkan yaratamadığımızı ve başka gerekçeleri öne sürüp, partinin stratejik hattından, taktik-politik hedeflerinden, süreç değerlendirmelerinden bihaber olmayı haklılaştırılmayız.

Kavrayış sorunun böylesi yanları olmakla beraber, tümünden teknik-pratik bir aksayıya ya da örgütün bu konu özgülünde yeterince işletilememesine indirgeyemeyiz. Aynı zamanda sorunu, okuma-araştırma-inceleme ya da politikaya kafa yorma eksikliğine de indirgeyemeyiz. Temelinde ideolojik zayıflık ve yetmezlikleri barındırdığını görmeli ve işaret etmeli-

yiz. Zira sadece kampanya veya kısa vadeli bir politikanın yeterince kavranamamasıyla karşı karşıya değiliz. Daha ziyade, sürece bir bütün olarak muğlak bakma, mücadelede ve partili yürüyüşte ileri düzey ve kapsamlı konumlanmaktan çekinme hali gibi, sorunun süreç boyunca açığa çıkan ideolojik boyutlarıyla karşı karşıyayız. Yine, öncünün bu süreçten tutarak, ileriye dair almaya çalıştığı konuma karşı bir algılayış sorunundan söz edebiliriz. Öyle ki bir kesim parti tabanının ve hatta ileri kitlenin gördüğü, hissettiği, partiden aldığı yeni bir ruh halini, örgütlü bir kesim daha geriden yakalıyor. Açık sözlülükle bunu da ifade etmeliyiz.

Sorun tüm boyutlarıyla irdelendiğinde, içinden çıkılmasının kolay olmadığı anlaşılmaktadır. Ancak hep vurguladığımız gibi "komünistlerin öğretmeni de zordur!" Egemen ideoloji-politika ve her tür gerici enstrümanla kuşatıldığımız ve bu kuşatmanın hız kazanıp, yoğunlaştığı böylesi dönemlerde tüm çelişkiler çok yönlü, derinlikli ve yaygın yaşanmaktadır. Yine böylesi dönemlerde burjuva tarzda yaşama zerrece bir yakınlık veya yatkınlık, kişiyi en dibe kadar çekmeden bırakmamaktadır. Bu dönem, "ara yolun uzun gitmediğini" her zamankinden daha açık göstermektedir. Dolayısıyla ilk elden safımızda netleşmek, adımlarımızı sistemden daha açık ayırtmak, partili ve örgütlü yürüyüşümüzü güçlendirmekle, pekiştirmekle ancak çelişkilerimize bir çözüm zeminine kavuşabiliriz. Öncelikle bu noktada kendimizi sarsıcı bir nitelikte sorgulamalı ve bunu başarmanın mücadelesini vermeliyiz. Bu sorgulayış ve mücadeleler, bizi gün gün örgütlerken politikleştirecek; partinin diliyle, politik hamleleriyle kuşanmamızı sağlayacak ve kitlelerin önünde militan duruşumuzu, alternatif olma umudunu güçlendirecektir.

Kavranması ve kavratılması gereken esas halka bu olmakla beraber, süreç politikalarına dair kolektif düşünüş ve eylem tarzının geliştirilmesi bu halkayı takip etmelidir. KP'nin yöneliminin ama kolektif bir tarzla, ama bireysel çabaya dayanarak kavrandığı her yerde, soyuttan somuta evrilen ve giderek gerçeklik haline gelen değerler görülmektedir. Bu, başta parti

bileşenlerinin, yan örgütlenmelerin oluşturulması, devrimci-demokrat hareket çevresinde duran ileri kitle dediğimiz örgütlenmeye en yakın ve yatkın kitlenin saflara dahil ediliyor olması, ülkenin-yerelin toplumsal, siyasal gündemine karşı gelişen duyarlılık ve müdahalecilikle kendisini somutlamaktadır. Gençliğin militan bir çizgide ilerleyişi, semtlerin süreklileşmemiş ve parçalı da olsa askeri tarzla öne çıkması, medya ve basın yayının devrimci tarzda etkili ve yaratıcı kullanımı, Avrupa merkezli gelişen toplumsal siyasal kitle hareketlerine özne boyutunda katılım vs., süreç içerisinde önemli adımlar olmuştur. Bu adımlar, kolektif irade ve eylem bütünlüğüne kavuşmuş, teori ve politikayı bu biçim ve nitelikte kavrayan, komünist hamlecilikle kucaklayan, her gün daha geniş bir kitleye kapı aralayan yeni ve güçlü adımlarla bizi başarıya yakınlaştıracaktır. Başarının en somut göstergesi ise; ortaya çıkarıldığımız hareketin ileri kitledeki yansımaları ve örgütlenmenin bağrındaki parti gücünün gelişimi, büyümesi; bu gücün, sürekli kendisini yeniden üreten ve geliştiren bir mekanizma oluşturabilmesi şeklinde karşımıza çıkacaktır.

POLİTİK-PRATİKTE SÜREKLİLİK, MILİTAN ÇİZGİDE ISRAR

Günümüz açısından, dünyada ve ülkede devrimci bir sürecin olgunlaştığı koşullar içerisindeyiz. Evet, emperyalist kapitalist sistem krizli yapısını aşamıyor ya da her aşma hamlesi başka bir kriz dalgasını şişirmekten öte bir işe yaramıyor. Bu nedenledir ki gittikçe ağırlaşan krizin sonuçlarını bertaraf etmek için askeri saldırılara, operasyonlara ve işgallere yönelmektedir. Belli bölge ve ülkelerde ve özellikle yarı-sömürgelerde, halkların isyan dalgası dönem dönem kabarıyor olsa da bu dalga, ezilen sınıfları iktidara taşıyacak nicelikte ve nitelikte değil henüz.

Bilmek gerekir ki komünistler, karşılaştıkları ya da kendi kurguladıkları bir dünyada yaşamak dışında her şeyi yaparak, ancak komünist olma sıfatının gereğini yerine getirebilirler! Tarihsel ve toplumsal yasaların ışığında ve mevcut gerçekliği oluşturan çelişkilerin sunduğu olanaklar çerçevesinde ve bu olanakların sınırlarında

alabildiğine dolaşarak hareket ederler, ilerleme ve devrime dair etkili ve canlı güç merkezleriyle buluşma şansını zorlarlar. Komünistlerin görevlerinin en başında toplumsal-siyasal çelişkilere mümkün olduğunca yakından mercek tutabilme, onların hareket yönünü doğru anlayabilme düzeyinde bir güncel teorik gelişkinliğe erişmek geliyor. Aynı şekilde, sınıfsal-ulusal vd. sosyal temeldeki mücadelelere dair politik yönelimler belirleme görevi önde geliyor.

Sınıf mücadelesinin gelişim seyri ve belirlenen politikanın örgütlü bir tarzda hayata geçirilmesi, süreklileştirilmesi ve bu politikanın geniş kitlelerle buluşturulması, kitleler tarafından sahiplenilip güce dönüştürülmesi sorununda aşama kaydetmek, politikanın isabetli olmasıyla eşdeğer önemdedir. Bu noktada kaydettiğimiz aşama, başlangıç itibarıyla önemli adımları içermektedir. Gerek yerel bazda gerek bütünlüklü olarak kolektif doğrultuda harekete geçilmiş, bahsi geçen yönelimler doğrultusunda canlı-dinamik bir siyasal "ortam" oluşmuştur. Yönetici organların ivme kazandırma çabası bunda etkili olurken; yine yönetici organların önderlik etmedeki kimi eksikliği, bu siyasal canlılığı süreklileştirme azmindeki kesintiler, ivmeyi yavaşlatan önemli etkenlerden biri olmaktadır. Nihayetinde son durum, politik belirlemelerin düşük bir hızla ilerlediğini göstermektedir. Yine salt merkezi düzeyde bir ısrarla sınırlı kaldığını, örgütlü yapı ve tabanda hedeflerin yeterince zorlanmadığını ve aşağıdan yukarıya bir politik üretimin taşınmadığını da göstermektedir.

Parti-içi diyalektik, merkezi politikanın tabana kadar inmesi ve tabanda uygulanan bu politikanın daha da zenginleştirilerek uygulanırken, sonuçlarının da merkeze doğru taşınmasıyla, merkeze taşınan politikanın yetkinleştirilip bu sürecin yeni bir döngüye girmesiyle ancak anlamını bulur. Politik mücadeleler açısından bu işleyişin tıkanıklığı, bazen salt üstten zorlanarak yürünmeye çalışıldığı, bazen de üstün de beklemede kaldığı bir tarzda somutlanmaktadır. Dolayısıyla politikanın uygulanması, devamlılığı, geliştirilmesi, ilk olarak bu sorunu aşarak mümkün hale gelebilecektir. Bu nedenle, yönetici organlar başta olmak üzere tüm örgütlü yapının, merkezi politikayı yeniden okuması, kavrama çabası içinde olması ve bunu dar kalıplar içinde değil, geniş bir uygulama ze-

minine ve pratiğine kavuşturmasının üzerinde durulmalıdır! Bütün sonuçları kolektif birikim ve yeniden üretime dönüştürmenin mücadelesini vermelidir.

İkinci olarak, politika hızlı tüketilecek bir "malzeme" değildir! Bir merkezi politika ya da belli dönemlere özgü hakim olması istenen çizgi, sadece söylendiği an itibarıyla ya da kısa bir an için geçerli değildir. Farklı yeni bir anlayış belirlenmemişse, sürekli bir tarzda bu uygulanacak-öğrenilecek-tekrar uygulanacak demektir. Hedeflerimiz belli, bunların yoğun politik mücadeleler içinde ve militan bir çizgide uygulanması gerekliliği de ortaya

ko-yu-l-

maktadır. Başlangıçta bu anlayış hakim iken; yani bir çok alanda politik-pratik hamlecilik ve militan bir pratik tutturulmaya çalışılırken; giderek darlaşma, sıradanlaşma ve arkaya yaslanma, rahatlık, legal alanın konforuna kaçma gibi şekillenişlere yönelmektedir. Bu kesinlikle tasfiyeci sürecin ve hala etrafımızdaki küçük-burjuva sağ ya da sol hareketlerin bize sirayet etmiş ve etmekte olan köklü etkilerinin işaretidir.

Belli ki bu etkilerden öyle kolay ve hızlı kurtulamayacağız. Bunlardan kurtulmadığımız sürece, belirlenen politika ne denli yetkin olursa olsun uygulamada mutlaka darlaşacak, verimsizleşecek ve nihayetinde sonuçsuzlaşacaktır! Önümüzdeki iktidar perspektifli politik yönelimler, faşist diktatörlüğün gerici zoruna karşı devrimci zoru konumlandırarak gerçekleştirilebilecekken; bu yönelimin yoğun pratikler içinde boğuşmayı, koşuşturmayı gerektirdiğini unut-

mayalım. Rahatımızı, konforumuzu bozmadan, ölüm dahil her türlü bedeli göze almadan bunların hiç biri gerçekleştirilemez ve bunun aksi bir yaşam, aksi bir düşünsel şekilleniş başladığında, egemenlerin çizdiği sınırlardan dışarıya çıkmak elbette mümkün olamaz. Ancak o sınırlarla karşılaşıldığında "olmaz" ve "yapılmaz"larla mızımızlanmalar boy gösterebilir.

Tarihimize başvurduğumuzda, yapmanın yapamamaya kaçınılmaz dönüşünü buluruz; "Devrimci olma, düşünce planında yani ideolojik düzlemdeki dönüşümle devrimci olamama ya götür-

Gençliğin militan bir çizgide ilerleyişi, semtlerin sü-reklileşmemiş ve parçalı da olsa askeri tarzla öne çıkması, medya ve basın yayının devrimci tarzda etkili ve yaratıcı kullanımı, Avrupa merkezli gelişen toplumsal siyasal kitle hareketlerine özne boyutunda katılım vs., süreç içerisinde önemli adımlar olmuştur. Bu adımlar, kolektif irade ve eylem bütünlüğüne kavuşmuş, teori ve politikayı bu biçim ve nitelikte kavrayan, komünist hamlecilikle kucaklayan, her gün daha geniş bir kitleye kapı aralayan yeni ve güçlü adımlarla bizi başarıya yakınlatacaktır.

me k-tedir. Artık bu noktaya gelindiğinde ise böyle bir derdin kalmadığı ve yeni koşullara uyum sağlandığı görülecektir." Nesnellik karşısında havlu atmak ve giderek çevreyle benzeşmek bizi rahatsız etmeli, hatta bu durumun vahametiyile uykularımız kaçmalıdır. Politik karşılığı ve kazanımı, örgütsel kulvara akışı olmadan geçen uzun zamanlarımız, pratikten yoksun geçen her günümüz, kayıpların art arda dizilmesi olarak görülmelidir. Bir an önce günü, saati yakalamalı; sayısız nicel değişimler sağlayarak yaşamımızın güzergahını değiştirmeli ve nihayetinde kendimizi var olandan keskinlikle koparak devrimci dönüşümü sağlamalıyız. Ancak bunu başarabilen sınıfların, halkların ve onların yarattığı önderlerin tarihte yeri vardır. Biz bunu başarmalıyız. Bunu ancak güçlü mücadeleler vererek başarabiliriz!

Proletarya Partisi örgütleriyle vardır ve örgütler de onları oluşturan insan

unsuruyla, o insanların bileşiminin faaliyetiyle vardır. Bu faaliyetlerin kumanda merkezi olan parti, aynı zamanda kendi toplamının kapasitesini aşan, kendisini ileri atımlara götürecektir, yolunu aydınlatacak bir önderlik mekanizmasını yaratır. Dolayısıyla önderlik, öncül adımların sahibidir ve öyle de olmalıdır. Önderliğin öncül politik adımlarının takip edilmemesi, yeterince ilgiyle izlenmemesi ve tabii ki bu adımların yoldaşı olma yönlü çabaya girişilmemesi durumunda ise, partinin hangi bileşeni olursa olsun onu hareketin uzağına atar. Ateşe uzak durarak ısınmayı beklemek nasıl beyhude bir bekleyişse, ideolojik-politik ve örgütsel önderliğin hareketini uzaktan takip ederek her şeyin dört dörtlük olmasını beklemek de aynı beyhudeliğe çıkar.

Proleter ideoloji-politika ve örgütlenmeleri düşmanın yoğun saldırılarıyla birlikte, devrimci saflarda esen tasfiyeci rüzgarın kuşatması altındadır. Aynı zamanda ekonomik ya da ulusal-inaçsal-cinsel-çevre ve doğa temelinde çelişkiler derinleşmekte ve kitleler bu süreçte güçlü olmasa bile diri olan tutunacak dallar aramaktadır. Devrimci mücadele etrafındaki kuşatmayı parçalama, kitlenin beklentisini karşılama iddiası ve bu iddianın somut adımlarının açıkça ortaya koyulması hiç de azımsanamaz ve asla sıradan bir süreçte çıkan rutin bir ses olarak algılanamaz, algılanmamalıdır. Aksine politik her hamle, güne düşürülen her söz, büyük bir heyecan ve coşkuyla karşılanmalı; özümsemenin gayreti içinde olunmalı ve kimliğimizin en önemli parçası haline getirilmelidir. Kitleler karşısına bu kimlikle, bu politikayı kuşanarak çıkılmalıdır. Böyle bir yaklaşımı sergilemeden azade kaldıkça kendimiz de gerilemekten, yürüyüşün gerisinde kalmak ve giderek mücadeleden kopmaktan kaçınamayız. Unutulmamalıdır ki hareket durmayı, seyirci kalmayı affetmez. Durmak gerilemektir ve mesele bu denli tehlike arz etmektedir.

Bu nedenledir ki sınıf mücadelesinde durmaksızın yürüyüş esas alınmalı, tempo gerilemeksizin sürekli ileri taşınmalıdır. Sınıf mücadelesinin açığa çıkardığı görev ve sorumlulukları doğru biçimde kavramak, bu sorumlulukları yerine getirmek için yüksek bir enerji ve tempoyla yürümeli ve bu yürüyüşü hep daha ileri ve kazanmaya kilitlenerek gerçekleştirmeliyiz.

Emperyalist Paylaşım Milliyetçilikle Keskinleşiyor!

Emperyalistler arası rekabet tüm hızı ile devam ediyor. Bazı dengeler bozuluyor, yeni bazı dengeler kuruluyor. Kâr hırsı dolayısı ile rekabet kapitalizmin yasasıdır. Her ne kadar “çok uluslu tekeller düzeyine ulaşan emperyalizm” revizyonist tezleri tedavüle sokulmuş olsa da bunları maddi yaşam, yaşananlar geçersiz kılmaktadır. Bir ulus devlete dayanmayan tekel olması kapitalizmin doğasına aykırıdır.

Emperyalist-kapitalist sistem yaşamış olduğu derin krizi aşamadığı gibi her geçen gün kriz daha çok derinleşmektedir. Bu durumun tetiklemeyle emperyalistler arası rekabet daha da kızışmıştır. Dünyanın değişik coğrafyalarında bölgesel savaşlarla bu durum görünür hâle geldiği gibi; emperyalist ülkelerin bizzat birbirlerine karşı açıktan ekonomik savaş ilan etmeleri ile de görünür olmaktadır. Amiyane tabirle dünya ne tek “kutuplu” ne de iki “kutuplu” gözüküyor; dünya çok “kutuplu” bir görünüm sergilemektedir.

Dünyanın çeşitli yerlerinde halk demokrasisi ve sosyalist yönetimlerin kurulmasıyla sosyalist kutup ve emperyalist kapitalist kutup olarak ayrışma yaşanmıştı. Daha sonra Sovyetler Birliği’nde revizyonist kliğin iktidarı gasp etmesiyle bu kapsamda, çok fazla bir şey değişmemiş; emperyalist kapitalist sistem esasta sosyalist ülkelere karşı saldırılarını hız kesmeden devam ettirerek, revizyonist, Rus Sosyal Emperyalizmi’ne (RSE) karşı da daha önceki mücadelesinde ciddi değişiklik yapmadan devam etmiştir. 1976’da Çin’de, Mao yoldaşın ölümüyle iktidarı gasp eden revizyonist çete sosyalizme elveda demiştir. Bu gelişmeyle birlikte dünyada sosyalist ülke kalmamıştır. Bu duruma karşın, emperyalist kapitalist ülkeler sosyalizmden geri dönüş yapmış ülkelere karşı savaşımı terk etmemiştir.

1989’da RSE’nin açıktan emperyalist kapitalist kampa iltihakı ile birlikte durum değişmiştir. RSE’nin geriye düşmesi, diğer emperyalistlerle mücadele edecek gücünün kalmaması; başta ABD emperyalizmi olmak üzere,

tüm emperyalistler için yeni paylaşım alanlarının açılması anlamına geliyordu. Öyle de oldu. Bu durumla birlikte, bir anlamı ile de krizlerini de ödemiş oldular. Balkanlar’dan Kafkaslar’a Ortadoğu’ya kadar uzanan geniş bir coğrafyada RSE’nin güçsüz düştüğü alanlar yeniden paylaşıldı. ABD, emperyalistlerin amiral gemisi olarak paylaşım öncelik etti. Fakat hiçbir şeyin durağan olmadığı gibi sosyalizmin yozlaşan, geri emperyalist kapitalist sisteme dönen ülkelerinin durumu da durağan kalmadı, yoğun

kinmediler. Hatta Rusya, Avrupa’nın enerjisinin büyük bir bölümünü karşılar oldu. Çin, emekçilerin kölece sömürülmesi üzerinden müthiş bir büyüme hızı yakaladı. Buna paralel, Avrupa’ya mal ihracında ve ABD’nin tedarik zincirinde ilk sıraya yerleşti.

Emperyalist kapitalist sistemin amiral gemisi güç kaybetmeye başladı. ABD, yarışa yeni dahil olan Çin sosyal emperyalistlerinin kendisi için açık tehdit oluşturduğunu gördü. Esas mücadelesini bu emperyalist güce karşı verirken, diğer emperyalistlerin

reler var. Hâlâ bölgesel düzeyde savaşlar var. Vekalet savaşları dedikleri güdümlü savaşlar var. Bloklaşmalar da bu düzeyde oluyor.

ABD, öncelikli tehdit olarak Çin’i görüp hamlelerini buna göre yaparken, diğer alanlarda mevzi kaybediyor, en azından eski performansını sergileyemiyor.

Emperyalistler arası paylaşım mücadelesi Ortadoğu, Kafkaslar, D. Akdeniz ve K. Afrika’da yoğunlaşmış durumda. ABD emperyalizmi buralarda bazı mevziler kaybediyor, “oyun kurucu” olamıyor. -Ama bu yanıltıcı. Esasta Çin’e, Uzak Doğu’ya hazırlık yaptığı için diğer yerlere tam yoğunlaşma yapmıyor. Elbette bu da bir gerilemenin işareti ama hala en büyük emperyalist güç olma durumunu korumaktadır.

Şu an paylaşım yarı sömürge devletler üzerinden yürütülmektedir. Böyle bir konjonktürde, yarı sömürge devletlerin bu durumdan faydalanarak, daha bağımsız hareket ettiği söyleniyor ya böyle bir görüntü var. Bu görüntü yanıltıcı. Yarı-sömürge devletlerin sözcülerinin bir an için görüntüyü gerçek sanıp kendi niteliklerini unutarak büyük laflar ettiğine de tanık oluyoruz. Türkiye gibi stratejik coğrafyalardaki bazı ülkeler emperyalistler arası çelişkilerden faydalanarak bağımsızlaştıklarını söylüyorlar, hatta bazen “ey ...!” diyerek “dikleniyorlar.” Türkiye gibi bir yarı-sömürge tarihinde böyle dönemler olmuştur. II. Abdülhamit dönemi en bilinenidir. Bu uşaklık siyasetinin sonunun ne olduğu bilinmektedir. Şimdi de Abdülhamit’e güzellemeler yapılarak bu politika parlatılmaktadır.

Türkiye’ye benzer görüntü Filipinler, Hindistan gibi bazı yarı-sömürge ülkelerde izlenmekte, açığa çıkmaktadır. Bu görüntüler sahtedir, görüntü olgunun kendisini yansıtmamaktadır. Değil bağımsızlık, bağımlılık zinciri esnemiyor bile. Daha fazla emperyalizme bağımlı olunuyor, yarı-sömürge ekonomik ilişki derinleşiyor.

Türkiye de belki eskisi gibi yalnızca ABD emperyalizminin güdümünde değil, bir anlamı ile Türkiye’nin ABD

değişimler geçirdiler. Rusya örneğinden ders çıkaran Çinli revizyonistler-gelinen aşamada sosyal emperyalistler- sosyalist-komünist maskesini atmadı. Hala halkı kandırmada etkin bir güç olduğunu gördüler. Bununla birlikte Çin de sosyal-emperyalist olarak emperyalist yarışta yerini aldı. Rusya tekrardan toparladı, kaybettiği bazı alanlarda tekrar hakimiyetini tesis ettiği gibi Ortadoğu’da da atağa geçti; kendini çevreleyip daha da güçsüz düşürmek isteyen oyunu boşa çıkardı.

Avrupalı emperyalistler, sosyalizmden geriye dönüşlerle birlikte, ABD emperyalizmine eskisi gibi muhtaç olmadıklarını anladılar. ABD’ye eskisi gibi boyun eğmemeye, kuralları bir bütün onun belirlemesine karşı çıkmaya başladılar. ABD’nin dayatmalarına karşı gelip direk kendi çıkarlarına göre hareket etmeye başladılar. Rusya ve Çin’le çıkarları uyuştığında, onlarla birlikte iş tutmaktan da çe-

de eskisi gibi kendine tabi olmadıklarını göremek onlara karşı da ekonomik mücadele başlattı. Kapitalizmin eşitsiz gelişim yasası geçerliliğini yitirmemişti, buna uygun gelişmeler yaşanıyordu. Bir emperyalist, güç kaybederken başkaları güç kazanıyordu. Emperyalist tekellerin bir ulus devlete dayandığı gerçeği tüm çıplaklığı ile orta yerde duruyordu. Yani emperyalist tekeller arası yarış ulus devletler dolayımında kendini ortaya koyuyordu. -Bizim “küreselci”, “çok uluslu tekeller düzeyine ulaşan emperyalizm” teorisini yapan devrimcilerin kulakları çınlasın!-

Emperyalist kapitalistlerin kâr hadleri düşüyor, krizleri derinleşiyor ve bir türlü aşılamıyor. Bu da emperyalistler arası savaşımı daha da kızıştırıyor. Virüs salgını döneminde bile bu savaşım bir an olsun durmadı. Hâlâ emperyalistler arası direk askeri savaşlar yakın gözüküyor. Sürecin o yöne doğru ilerlediğine ilişkin güçlü ema-

Şu an paylaşım yarı-sömürge devletler üzerinden yürütülmektedir. Böyle bir konjunktürde, yarı-sömürge devletlerin bu durumdan faydalanarak, daha bağımsız hareket ettiği söyleniyor ya böyle bir görüntü var. Bu görüntü yanıltıcı. Yarı-sömürge devletlerin sözcüleri bir an için görüntüyü gerçek sanıp kendi niteliklerini unutarak büyük laflar ettiğine de tanık oluyoruz. Türkiye gibi stratejik coğrafyalardaki bazı ülkeler emperyalistler arası çelişkilerden faydalanarak bağımsızlaştıklarını söylüyorlar, hatta bazen “ey ...!” diyerek “dikleniyorlar.”

ile olan ilişkisinde kısmi bir gerileme var. Bu bile görelidir, NATO'nun üyesi olması bile bu bağımlılık durumunu gösterir. Bir emperyalistle ilişkilerde görece gerileme tüm diğer emperyalistlerle ilişkilerin güçlendirilmesi pa-hasınadır, yarı sömürge ilişkiler daha da derinleştirilmiştir. Toplamda emperyalist tahakküm daha da artmıştır, ABD'yi dengelemek için Rus emperyalistleri ile bağımlılık ilişkisine, AB'yi dengelemek için Çin'e bağımlılık ilişkisi derinleştirilmektedir. Sonra geri dönüp Rusya'yı dengelemek için ABD ile yarı sömürge ilişkisi derinleştirilmektedir. Emperyalist ülkelerin kendi aralarındaki çelişkilerden faydalanma adı verilen “yeni” politik yönelimin yeni olmaması bir tarafa, bütün emperyalizmle ilişkilerin derinleşmesi şeklinde hayat bulmaktadır. Sözde bağımsızlık havasında konuşan devlet sözcüleri esasta bir emperyaliste karşı başka bir emperyalistin ağzı ile konuşmaktadır. -Görüntüyü olgunun kendisi sananlar yanılır. Görüntü yanıltıcı; emperyalizmin tahakkümü derinleşirken görüntü bağımsızlaşıyor-muş gibi oluyor. Emperyalist sömürü çarkları çeşitlenmekte ve büyümektedir.-

Bu emperyalist ilişkinin derinleşmesi halkın daha fazla sömürülmesi, yeryüzü ve yeraltı kaynaklarının daha fazla peşkeş çekilmesi anlamına geliyor.

Yaşananlar, stratejik coğrafyalarda olan ülkeler başta olmak üzere, bir bütün yarı sömürgelerin emperyalizme bağımlılığının derinleştiği, yarı sömürge ekonomik yapının daha da boyutlandığı bir sürecin yaşandığını göstermektedir. Bu da halkların emperyalist sömürüye peşkeş çekilmesinin hız kazandığını gösterir. Yani yeni süreci karakterize eden yarı sömürgelerin bağımsızlık zincirinin gevşemesi değil daha da sıkılaştırılmasıdır. Bundan dolayıdır ki yarı sömürge ülkelerde faşist diktatörlükler daha da azgınlaşmış, kısıntı düzeyindeki demokratik haklar bile tırpanlanmış, gasp tufanına uğramıştır. Türkiye özgün ya da bir istisna olarak değerlendirilmemelidir; nerede ise tüm yarı

sömürgelerde durum benzer niteliktedir.

Bu gelişmeler yaşanırken yarı sömürge devletler arasında sorunlar derinleşmekte, daha önce var olan ama sönümlenen sorunlar tekrar alevlendirilmektedir. Bu da iki nedenden olmaktadır: Birinci neden; emperyalist ülkeler paylaşımında paylarını büyütme için yarı sömürge devlet-

leri kullanmaktadır; ikinci neden ise emperyalistler egemenliklerini boyutlandırmak için yarı sömürgeler arasında sorun yaratmakta ya da var olan sorunları kızıştırarak kullanmaktadır. Böylece sorun yaşayan yarı-sömürge devletleri kendilerine muhtaç hale getirmekte, tavizler alarak yarı sömürge ilişkisi derinleştirmektedir. Kafkaslar'da, D. Akdeniz'de, K. Afrika'da yaşanan son gelişmelere bakarsak bu durumu somut olarak görürüz. D. Akdeniz'de, Yunanistan ile Türkiye arasında yaşanan sorunda ABD ve AB'li emperyalistleri yanlarına çekmek için Türkiye-Yunanistan kompradorları birbiri ile yarışıyor. İki taraf da yanlarına almak için ABD'den AB'ye, Rusya'ya kadar etkili emperyalistlere tavizler veriyor. Yunanistan Dedeoğaç'ta ABD'ye üs tahsis ediyor, GKRY (Güney Kıbrıs Rum Yönetimi) adada ABD'ye, Fransa'ya üs tahsis ediyor. Türkiye'nin ne tavizler verdiği daha kamuoyuna yansımada. Bu yaşananlar iki yarı sömürge ülke için de yarı sömürgeleşimin nasıl derinleştiğinin somut örnektir. İçerideki milliyetçi söylem iki ülkede de halkları kandırma içindir.

Şunu da söylemeliyiz ki hiçbir emperyalist yarı-sömürgeler arasındaki so-

runda da halklar arası yaşanan sorunda da çözüm taraftarı değildir, çözüm istemez. Hatta bizzat kendisi sorun çıkarır, devletleri birbirine karşı kıskırtır. Emperyalizmin doğası kaynaklı bu böyledir.

Sorunların çözümsüz kalmasının yalnızca emperyalistlerin çıkarına ve onların istemi dolayısıyla olduğunu söylemek de tam doğru olmaz. Em-

peryalizme bağımlı kompradorlar da bu sorunların tam çözülmesini istemezler. Bu sorunların “içerde” halkı kendi bayrakları altında toplamak için kullanırlar -kullanışlı bir argümana dönüştürülür.

Bir taraftan bağımsızlık artıyor gibi gösterip yarı sömürgeleşim derinleşirken diğer taraftan sorunlar karşısında emperyalistlerle birlikte çözümsüzlüğü süreklileştiriyorlar. Bu durum karşısında da halkı peşlerine takmak, bayrakları altında toplamak için milliyetçiliği halka pompalıyorlar. Bu milliyetçilik halkı zehirliyor; gerçeği görmelerinin önünde perde oluyor, gerçeği görmelerini engelliyor! Yalnızca bir perde işlevindedir. Yarı sömürgeleşim derinleştirildikçe buna paralel milliyetçiliğin dozajı arttırılıyor. Yarı sömürge ülkelere baktığımızda bunu görmekteyiz. Filipinler, Hindistan, Türkiye, Ermenistan, Azerbaycan, Yunanistan, Macaristan vb. bu duruma birer örnektir. Milliyetçilik bu ülkelerde yükselen değer olmuştur. Liderlerin karakteri, kullandığı argümanlar nerede ise aynıdır. Örneğin; Hindistan'da Modi, Filipinler'de Duterte, Macaristan'da Orban ve Türkiye'de Erdoğan'ın liderlikte kullandığı argümanlara bakalım, neredeyse tıpa

tıp aynı şeyler görürüz. -Bu bir rastlantı değildir, sosyo-ekonomik yapının koşulladığı lider tipleridir.-

“Bağımsız hareket ediyorum, bağımlılık zincirlerini kırıyorum” söylemi altında emperyalizmle var olan ilişkiler daha da güçlendirilmiştir, tahakküm daha da boyutlanmıştır. Evet! Görünen, her şeyi açıklasaydı bilime ihtiyaç duyulmazdı, deyişi, bir kez daha ispatlanmıştır. Bazı şeyler niteliğine ters gösterilebiliyor. Görüntü anti emperyalizm, milliyetçilik olarak yansıtıyor ama bunların arkasında tam da görüntünün zıddı bir gerçeklik hayat buluyor. Kaldı ki anti kapitalizmi, anti faşizmi içermeyen bir anti emperyalistliğin milliyetçiliği ve faşizmi koşulladığı ortadadır. Faşizmin hep iş birlikçi olmasına karşın hep sahte anti emperyalistlikle halkı kandırdığı da başka bir gerçektir.

Halkların hep birbirine düşman yapılması hem emperyalistlerin hem de kompradorların ömrünü uzatmaya yaramaktadır. Milliyetçilik de din sosu ile bu gerçeği perdelemek için dolaşma sokulmaktadır.

Yeni dönem halk ve devrimciler için zor bir sürece girildiğini de gösteriyor. Hem faşist diktatörlükler azgınlaşarak halklara ve devrimcilere karşı saldırıya geçecek, hem kazanılmış ekonomik demokratik haklar tırpanlanacaktır. Açık alan çalışmaları yok edilecek ya da can çekişir hale getirilecektir. Devrimin merkezleri olmaya devam eden yarı sömürgelerde sınıf mücadelesinin daha da keskinleşeceği bir sürece girilmiştir. Bu, sürecin elbette bir yanısıdır; halkların, ezilen sınıfların mücadelelerinin kendiliğinden bile olsa gelişmesi, devrimciler için devasa olanakların açığa çıkması ise sürecin bir diğer yanısıdır. Bu süreçte yeter ki devrimciler iddialarına uygun ideolojik ve politik pozisyon alsın. Sınıf karşıtlarının ideolojilerine “devrimci” diye sarılmasınlar. Halkın yaratıcı ve kahredici gücünü görsünler; dünyayı, ezilenleri ayağa kaldırmaya cüret etsinler. Bu anlamıyla gelecek günler, tekrardan demokratik halk devrimi, sosyalizm ve komünizm mücadelesinin boyutlanacağını işaret etmektedir. Buna hazır olunmalı. Sınıf karşıtlarımız gelecek günlerin neyi tetiklediğini görüyor ve ona göre hazırlanıyor. Bizlerin de görevi mücadelesinin keskinleşeceği bu döneme hazırlanmaktır.

"Şiir Yürekli"nin Öyküsü - II

Karanlık çökmüş, herkes evine varmış Güler Ana'ya Hasan'la Haydar'ın geldiğini, çalışıp yorulduklarını anlatmış, Güler Ana da durup dinlenmeden ne var ne yok sofraya koymuştu. Çoktandır yolunu gözlediği gençlere sofraya hazırlıyordu ki kapı çalındı. Güler Ana aceleyle dışarının düğmesine bastı sonra kapıyı açtı. Selamlaşmış içeri girdiler. Güler Ana, uzun uzun sarılıp, hasret giderdi. Hıdır Amca "Nerede kaldınız oğul?" diye sordu. Hasan, "Kolu komşuya da uğrayıp öyle geldik Hıdır Amca" dedi. Hıdır Amca'nın bir-iki meraklı sorusundan sonra, Güler Ana gençlerin yorgun olmalarına içerlenip arada bir amcaya söyleniyor, çocukları rahat bırakmasını, yemeklerini yedikten sonra da sorularını sorabileceğini vurgulayıp Hasan'la Haydar'a "Çocuklar, siz ona bakmayın, o boş boş konuşur hep, siz yemeneze bakın" diyerek gençlerin eksilen ekmeleklerinin yerini dolduruyor ve bir türlü tabakların boşalmasına vakit bırakmadan bir kepçe daha koyuyordu. Amca da bu durumu fırsat bilip Güler Ana'ya tabağını uzatarak "ana, ben de yoruldum, bir kepçe de bana ver" diyerek çocuklaşıyor. Ama Hıdır Amcanın bu masum hali Güler Ana'yı yumuşatmaz "Dünyayı yesen doymazsın" diyerek çıkışır, yine de amcanın tabağını doldururdu.

Yemekler yenilip sofraya kaldırıldıktan bir süre sonra Güler Ana bir elinde bardaklar diğer elinde ise koca bir çaydanlıkla geldi ve gençlerin yanına taze kaynamış sütü koydu. Hasan'la Haydar'ın sütü çok sevdiğini biliyordu. Hele ki Hasan çoğu kez "Ana süt var mı?" diye sorardı. Belki de bundan dolayı Hasan, cüsseli, iri kemikli bir yapıya sahipti ve o kara demlik nasıl oluyorsa yarım saat içinde Hasan'ın son damlaları, bardağa silkelemesiyle dibe vuruyordu.

Hasan'la Haydar kolu-komşuya da uğrayıp Hıdır Amcalara geldikleri için, gençleri özlemiş köylüler yavaş yavaş kapıyı çalıp toplanmaya başladılar evde. İçeri giren her köylüyle birlikte sohbet de koyulaşıyordu. Köylülerin anlatacağı yeni bir şey olmasa da soracakları çok şey vardı. Ve gençlerin de yanıtları olacakları bir sürü olay yaşanmıştı. Bir ara köylüler, geçim sıkıntılarından bahsedip dert yandılar. Hasan'ın aklına tarladayken Hıdır Amca'nın anlattıkları ve köylülerin baharı zor çıkardıkları geldi. Dönüp

Hıdır Amca'ya "Peki gece gündüz çalışıyorsunuz, her türlü köy işini yapıyorsunuz niye geçinemiyorsunuz?" diye sordu. Hıdır Amca'nın cevabı gayet netti ve oradaki köylülerin düşüncesini ifade ediyordu: "Oğul iş çok çalışmakta değildir, ne için çalıştığını bilmektir. Biz çok çalışıp, çok iş yapıyoruz ama kendimize çalışmıyoruz. Kantar kimin elindeyse, teraziyi kim ölçüp tartıyorsa ona çalışıyoruz. Çünkü buğdaya, nohuta, peynire, yağa fiyat biçen biz değiliz, tüccardır. Onun için bizim ne kadar çalıştığımızın ne

kadar emek verdiğimizizin bir önemi kalmıyor. Ne kadar çalışıp, çabalar üretirsek o kadar tüccar kazanıyor. Biz de kırk yıldır, aynı geçim sıkıntılarıyla yaşamaya çalışıyoruz. Halbuki oğul, bu civarda tüccarlıkla zengin olan bir düzine insan bilirim." Hasan, "Peki ne yapmak lazım Hıdır Amca?" diye sorduğunda Hıdır Amca sırtını arkaya yaslayıp tebessümle Hasan'ın gözlerinin içine baktı. Evdeki herkes, Hıdır Amca'nın bu soruya vereceği cevabı pür dikkat bekliyordu. Amca, sigarasından dolu bir nefes alıp ağır ağır konuşmaya başladı. "Düzeni baştan eğri kurmuşlar Hasan'im, eğriyi doğrultmak lazım, köylüyü tüccara muhtaç etmemek lazım. Eğri budur. Doğruyu da sen söyle bize Hasan'im." Hıdır Amca bu son sözleri söylediğinde, Hasan'ın içinde, aynı derin saygı bir kez daha uyandı ve eğrinin doğrusunu uzun uzun anlattı. Hıdır Amca ve köylüler, bu sefer Hasan'ı dikkatle dinlediler. Hasan elbette köylülerin yaşadığı geçim sıkıntılarını ve sebeplerini biliyordu. Ama kendisi bizzat yaşamamıştı. Yaşayanlardan duyup öğrenmek inancını körüklüyordu. Dahası Hasan'ın da onlara verecek bir şeyleri oluyordu. Eğrinin doğrusunu.

Hasan'la Haydar'ın köylülerle sohbeti böyle gece yarısına kadar sürdü. Köy

hali, dünya hali derken zaman epey geç oldu. Gençler, o kadar yoruldu-lar ki artık müsaade isteyip kalktılar fakat evin içindeki herkes, o günün tüm yorgunluğuna rağmen, gençlerle gece yarısına kadar yaptıkları sohbetten memnundular. Ellerinden gelse sabaha kadar gençlerle konuşmak, onları dinlemek isterlerdi. Gençlerin kalmaları için ne kadar ısrar ettiler de Hasan'la Haydar gece de olsa dağların yolunu tutmalıydılar. Güler Ana, çocukları eli boş yolcu edemedi. Biraz öteberi, biraz da katık hazır-

Masal köyleri"

Şiirlerle atıyordu Hasan'ın yüreği. Her mısradan bir adım atıyor, her dağ, bir şiirle aşıyordu. Şimdi önlerinde uzayıp giden bu dağ yolu, geçmişten geleceğe, silinmez ayak izleri taşıyordu. Nasırlı elleri, kocaman yürekleriyle, insanların irili ufaklı ayak izleri. İzle-re baktıkça Hasan, eski köy yerinde bulunduğu "kara lastik"i hatırladı. Elini cebine atıp, sımısıkı kavradı.

Bir an "çıt" sesini duyup durdu Hasan. Yukarı doğru baktı, zirveye az kalmıştı. Haydar el sallayıp, onu çağırıyordu. Ufuk çizgisi, parlak ışıkların yansımalarıyla tutuşup yanıyordu sanki. Sabırsız bir heyecan, dizginsiz bir sevinç duydu Hasan. Varmışlardı. Zirvenin öte yüzünde;

"Salkım salkım nar bahçeleri

uzayıp gider

Elvan elvan

Çiçek tarlaları

Bahçeli, güllü, güneşli

Köyler

Bizden uzak

Düş ülkelerinin köyleri!" vardı.

Kendinden öncekilerin, ayak izleri, bu masalsi köye çoktan ulaşmışlardı. Yoluna can koyduğu yoldaşları buradaydılar.

Aynı ayak izlerine basarak çıktılar dağın zirvesine. Yan yana durup, bir geriye baktılar, memleket, gecenin içindeydi, karanlık vadiler, ay vurmuş yamaçlar, parıldayan dere yatakları, derin bir suskunlukla selamlıyor, uğurluyordu onları. Dağın zirvesinde durup birbirlerine baktılar. Bu memleket bizim! Bu toprak, bu hava, bu ağaçlar, yuva yapan kuşlar, akan dere-lerde su, suda balıklar bizim! Asırlardır, biz doğup biz büyüyoruz, analar bizim. Biz düşüp, biz ölüyoruz yaşamak bizim. Art arda meşaleler yakıp kıvılcım saçarak yol açtık, iz bıraktık Nisan Güneşi'ne.

Yırtık çarıklarımız, çatlamış dudaklarımız, nasırlı avuçlarımızla güneşten bir parça ateşi sırtladık omuzlarımıza, taşıyıp yaktık, her gün güneş doğsun diye, Weroz (Nergiz) Tepesi'nde!

Bir Tutsak Partizan

lamıştı. Gençlerin ellerine tutuşturup sıkıca sarıldı. "Haydi çocuklar Xızır yardımcınız olsun" diyerek Hasan'la Haydar'ı uğurladı.

Hasat vaktiydi, sabahın ilk ışıklarına kadar durmaksızın yürüyeceklerdi. Yola düştüler, gece karanlık ve serindi. Gökyüzünü yıldızlar, patikayı ateşböcekleri aydınlatıyordu. Artık, arkalarında kalmış köy çayırlarından yalnızca cırcır böceklerinin sesi geliyor, taze biçili tarlaların kokusu, esintiyle Hasan'ın yüzünü okşuyordu. Cılız ışıklarıyla köy, arkalarında, ağaçların, dalların, tepelerin ardından kaybolup gidiyordu. Hasan'ın içinden nehirler gibi şiirler geçiyordu. Kelimeler, mısralar peşi sıra diziliyor, dağ dağ biriki-yordu.

"Köyler bilirim;

Kaf dağının yamacında

Göğe yakın

Çam ormanlarının kıyısında

Bulutlar takılır tellerin

Güneş damlar çatılara

Süzülür

Çamlardan sofalara...

Bal renkli, süt kokulu sofalarına...

Yalansız, tasasız, kaygısız köyler

Bu Sıradan Bir Loğ Taşı Değildir!

Her karışı, her taşı, her ağacı, her mağarası direniş ve katliamların tarihi izleriyle doludur Aliboğazı'nın. Hozat'tan başlayıp Çemişgezek'e kilometrelerce uzanan, sınırları Ovacık ve Erzincan'a komşu olan Aliboğazı, uzunca bir dönem önce Ermenilere ev sahipliği yapmıştır. Bir dönem bu vadinin nimetlerini Ermeni ve Zazalar ortak paylaşmış. İsimleri ortaklaşmış. Kimi yer Zazaca Çırçırık olmuş. Kimi yer ise Ermenice Piskex ve Hovik. Gün gelmiş önce Ermeni Katliamı'nda Ermeniler, '38, '87 ve '94'te ise Zazalar baskılarla, ölümlerle tehdit edilmiş, katliamlara maruz kalmış ve sürgün edilmiş Aliboğazı'ndan. Aradan yıllar geçmiş olmasına rağmen yıkılıp yıkılmasına rağmen Aliboğazı'nın köy yerlerindeki yaşam izleri silinememiştir. Mutlaka bir iz kalmış buradaki yaşama, buralarda yaşayanlara dair. Kimi yerde yıkık kilise taşları, hezenleri ayakta kalmayı başarmış bir köy evi, kimi yerde bir mezar taşı ya da eski bir değirmen yıkıntısı kalmış iz olarak.

Geçmişten bugüne Aliboğazı'nda yaşanmışlığın izlerinden bir tanesi de vadinin Hozat tarafı girişindeki Piskex köyündeki bir Loğ taşı, 24 numara gıslavet marka kara lastik

ve 25 numara beyaz bir spor ayakkabıdır. Şimdi gerillaya mesken olmuş Aliboğazı'nda gerilla için bu üç izin anlamı oldukça önemli olagelmıştır. Bir yandan buralarda yaşanmışlığın izlerini hayal ederken diğer yandan geçmişten bugüne TC'nin zulmünü de sergilesin diyerek özenle korumaya çalışmıştır bu üç anı dolu malzemeyi.

Gerillalar, loğ taşına baktıkça Aliboğazı'nda soğuk kış aylarında bacası tüten bir damın hayalini kurar, ayakkabılarla baharda kuzu peşlerinde koşan, çayırda oynayan çocukların seslerini hisseder. Şimdi buralarda, gerilla dışında yaşamın izlerine rastlanamamasının nedeni olarak faşist TC devletine öfkelerini büyütür. Aliboğazı'ndan faaliyet için her çıkışta mutlaka ya loğ taşının yanından geçerken fotoğraflar çekilir ya da o taşı bakarak Bozan patikası tırmanılır.

Piskex köyü, Aliboğazı içinde en geniş çayırardan biri olan bir noktanın hemen tepeyle buluştuğu yerde kurulmuş, yaklaşık dört, beş hanelik bir köydür. Çayırın ortasında Hozat'tan Çemişgezek'e doğru uzanan bir patika geçer. Gerillalar bu patikanın en daraldığı yere doğru loğ taşını dikey bir şekilde patika üzerine dikip, üzerine de iki çocuk

ayakkabısını özenle yerleştirmiştir. Çocuk ayakkabıları, Aliboğazı'nda bir zamanlar yaşayan köylülerin izleri olarak sergilenmektedir.

Gerilla için tarihsel önemi ve anlamı olan loğ taşı ve çocuk ayakkabıları, elbette her şey düşman olanlar için tahammül sınırlarını zorlayan malzemeler olmuştur. Aliboğazı'na ne zaman bir askeri operasyon olsa faşist TC askerleri tahammülsüz bir şekilde taşı devirip, üzerindeki ayakkabıları sağa sola fırlatır. Sonra gerilla tekrardan taşı patikanın kenarına özenle

yerleştirir ve ayakkabıları yeniden üzerine dizer. Ta ki bir sonraki operasyona kadar...

2017 sonbaharında olası bir askeri operasyona dair araziye mayın yerleştiren TIKKO gerillaları, kendi aralarında düşmanın nerelere gelebileceğini, nerelere mayın dönebileceğini tartışırken, loğ taşı da gündeme gelir. Madem düşman her geldiğinde bu loğ taşına tekme savurup yerinden oynatıyordu, onlara bir sürpriz hazırlama fikri de işte bu tartışma içerisinde ortaya çıkar. Bir operasyon olacağı ve bu operasyon sırasında da loğ taşına saldıracakları kesindir.

Hazırlıklar hızlıca yapılır. Önce mayınlar hazırlanır, sonra taşın uygun bir tuzak. Elbette düşmana zarar verirken, taşın ve üzerindeki malzemelere herhangi bir zarar verilmemesi için oldukça titiz davranılır. Taktik çok net ve sonuç almaya o kadar uygundur ki hepsi heyecanla "Acaba hangi askerlerde patlayacak?" diye kendi aralarında konuşmaya başlamışlardır.

Taşın yerinden oynatılmasına paralel devreye girecek tuzakla beraber 3 adet mayını taşın belirli mesafede uzaklıkla yerleştirmişlerdir. Şimdi artık sadece bir askerin taşın dokun-

masını bekleyeceklerdir.

2017 sonbaharında gerçekleşen düşman operasyonunda operasyon alanı loğ taşına uzak olduğu için düşman bu taşı yaklaştırmadan operasyonu tamamlamıştır. Gerillalar da bahar ayında tekrar gerçekleşeceğini düşündükleri yeni bir operasyon nedeniyle mayınları kaldırmaz.

Kış geçmiş bahar gelmiştir artık. Tarih 23 Nisan 2018... Şafak vakti... Düşman Heronlar eşliğinde Aliboğazı'nın birkaç noktasını uçaklarla vurmuş ve aydınlanmayla beraber indirmeler başlamıştır. Birkaç saat sonra gerillaların konumlandığı bir noktadan çatışma sesleri gelir. Çiğdem ve Nergiz yoldaşlar, düşman üzerlerine gelmeye başlayınca ilk ateşi açarak "teslim ol" çağrılarını bedenleri ve inançlarıyla kuşandıkları silahlarını ateşleyerek yanıt olmuşlardır. Yoldaşlar, düşmana kayıp verdirerek yaklaşık 1 saat süren çatışma sonrası ölümsüzleşmişlerdir. Düşman her zamanki gibi, kendi kayıplarını gizleyerek "zafer naraları" atar.

Saat 16:30 civarı operasyonun çekilmesine ramak kala, Hozat yönünden helikopter sesleri gelmeye başlamıştır. İki adet Kobra eşliğinde bir Skorsky, koordine tepesine indirme hazırlığı içindedir. Skorsky'de dönemin Tunceli Valisi Tuncay Sonel vardır. Kahraman (!) askerlerini operasyon alanında kutlamaya gelmiştir. Helikopter tepeye inmek üzere iken loğ taşından çok güçlü bir patlama sesi yükselir. Ortalık toz dumandır...

Gerillanın tahmin ettiği gibi her şeye düşman olanlar, yine tahammül edememiş loğ taşına ve bir tekme ile onu yerinden devirmeye çalışmıştır. Ama bu sefer gerilla hazırlıklıdır. Loğ taşının yerinden oynamasıyla üç mayın da patlamış, patlayan mayınlarda düşmanın ölü ve yaralıları vardı. Vali helikopterle tepeye indiği anda düşman, telsizlerden yardım çağrısı yaparak doktor ister. Bu eylemle loğ taşı bir taş olmaktan çıkmış, düşmanın beyininde patlayan bir tuzağa dönüşmüştür.

Dersim'den Bir Partizan

Coşku ve Umut Aşıl原因an Kızıl Bir Meşaledir O!

Ne acıları koynunda büyüt-müştü Dersim, ne ihanet-lere tanıklık etmişti nice direnişlere yer verirken tarihinde. Yaşamın diyalektiği çok daha sert ve kesin sınırlarla ayrılmıştı Dersim'in sarp coğrafyasında. '38 Der-

bugün çok net olan bir şey var ki, ondan sonra direnmenin ve işkencede destan yazmanın onuruna pek çok bebek onun adını taşıdı künyesinde, tıpkı İbrahim gibi...

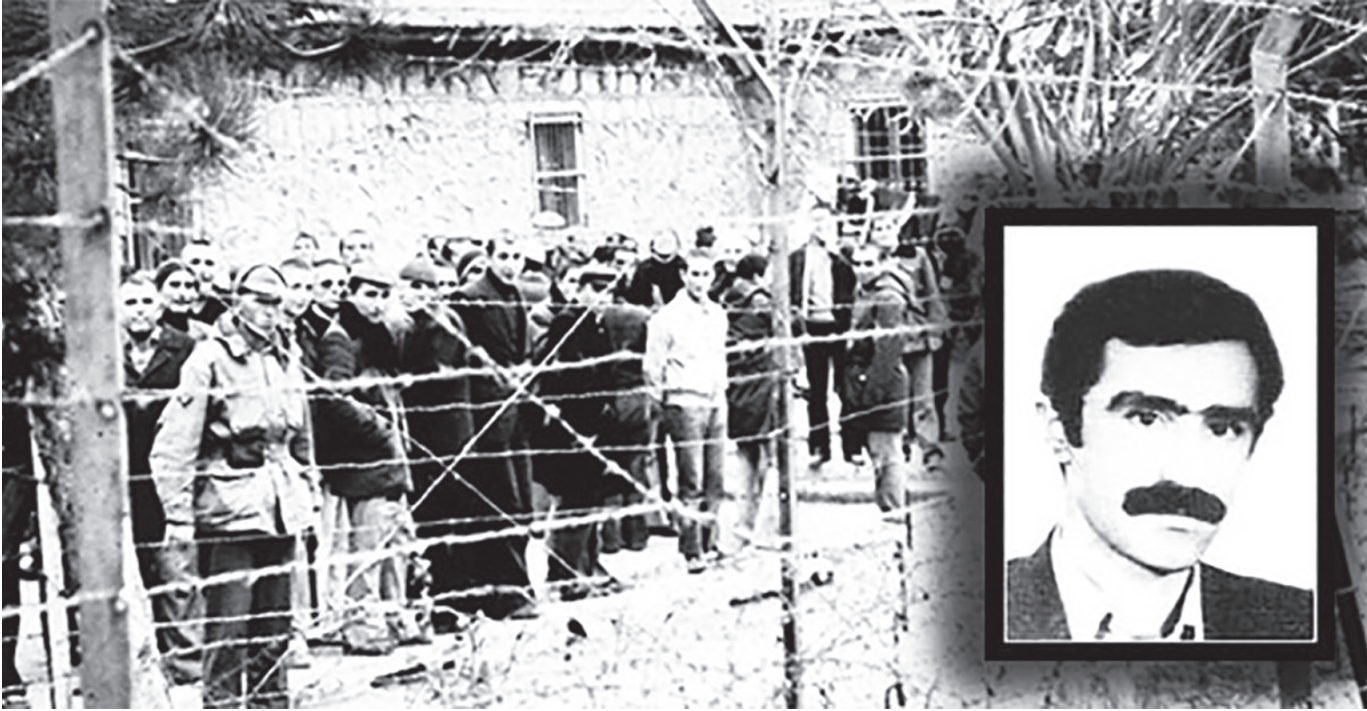
Küçük yaşlardan itibaren anlatılan-

yenilgi nedeniyle ilişkisi uzun sürmedi. Bir taraftan okurken, diğer yandan genç nesillere öğretmenlik yapıyordu. Bu öğretmenlik yaşamının sonuna dek sürdü, ama bir farkla: o artık sadece okulda değil, işçilerin köylülerin emeğiyle geçinenlerin olduğu her

12 Eylül Faşist Cuntasıyla zulmün, baskının, işkencenin, ölümün kol gezdiği, açlık ve yoksulluğun cirit attığı, ülkenin kan gölüne dönüştürüldüğü günlerde didik didik aranan Süleyman Cihan, o zorlu koşullarda kavganın gerektirdiği sorumluluklarına dört elle sarıldı. Faşist cuntayla birlikte mücadeleyi bırakma, yılgınlık, karamsarlık, örgütleri feshetme, yurt dışına kaçma, mültecileşme vb.'nin kol gezdiği, ricat "taktik"lerinin alındığı bir süreçte Proletarya Partisi, cunta koşullarında 2. Konferansını yaparak, sebatla silahlı mücadeleyi yürütme kararını alıp, sınıf mücadelesindeki kararlılığını dosta düşmana gösteriyordu. Bu Konferans'ta Süleyman Cihan MK üyeliğine ve MK tarafından da Genel Sekreterliğe seçildi. Cunta koşulları tüm hızıyla sürerken o, faaliyetlerini bir an olsun bırakmadı.

28 Temmuz 1981'de İstanbul'da düşmanın eline geçti. Ancak faşizmin böylesi yılmaz bir komünisti ele geçirmekten duyduğu çılgınca sevinç, Süleyman Cihan'ın İbrahim Kaypakkaya'dan devraldığı "ser verip sır vermeme" tavrıyla yarattığı direnişle "hayal kırıklığına" döndü. Kimliğini dahi kabul ettiremeyen düşman, ailesinden pek çok kişiyi işkencelerden geçirdi. Gözaltına alındığı aylarca kabul edilmedi, ailesinin ve yoldaşlarının dışarıda kamuoyu oluşturma çabalarına karşın, aylarca süren işkenceli sorgulardan sonra 15 Eylül 1981'de katledildi. Faşist cellatlarca kimse-sizler mezarlığına gömülen Süleyman Cihan'ın cesedi uzun uğraşlar sonucunda bulundu. Cesetteki işkence izleri katledildiğinin bir ispatı olarak haykırıyordu.

Proletarya Partisi'nin tarihine işkencede katledilen ikinci Genel Sekreter olarak geçti. Süleyman Cihan, ortada onu katledenlerin esamesi bile okunmazken, ezilenlerin ve emekçilerin yüreğinde, yoldaşlarının ondan devraldığı kavgada yaşıyor; tarihe kör karanlık zamanlarda umut ve coşku aşıl原因an bir kızıl meşale olarak!

sim Katliamı'nı, acısını ve sürgünü, bununla birlikte direnmenin, baş eğmezliğin, onuru bir bayrak gibi taşımanın gururunu yaşamış insanların çocuklarıydı Dersim halkı.

Bunlardan biriydi 1949'da Ovacık ilçesinin Hülükuşağı köyünde dünyaya gelen Süleyman Cihan'ın ismini kim ne sebeple verdi bilinmez ama

ların ve bizzat yaşananların etkisiyle tepki duymaya başlıyordu sisteme. Bir köylü çocuğu olarak ilk ve ortaokulu Ovacık'ta okudu. Lise öğrenimini ise Elazığ'da tamamladı. Sisteme karşı olan tepkisi onu bir şeyler yapmaya itiyordu ve bunun tek başına olmaya çağının bilincindeydi, daha genç yaşlarda Proletarya Partisi ile ilişkiye geçti. Ancak partinin 1973 yılında aldığı

yerde kitlelerin öğretmeni idi, devrim bilincini taşıyan, sorgulayan, sorgulatandı. Yaşamıyla düşüncelerindeki kararlılığı ve inancı yansıttı, proletaryanın kurtuluşu yolunda yaşadı ve ölümü de bu yolda oldu...

1974 yılında İstanbul'da Tunceli Kültür ve Dayanışma Derneği'ni kurarak, başkanlığını yaptı. Batı Anadolu Bölge Komitesi'nde görev aldı. Sağcı oportünistlerin partiyi tasfiye girişimlerine karşı mücadele bayrağı açan komünistlerin en önlerindeydi. Onun kararlı, sabırlı ve yılmaz mücadelesi sonucu parti çizgisini, örgütsel, siyasi ve ideolojik olarak tasfiye etmeye çalışan Koordinasyon Komitesi hizbi partiden uzaklaştırıldı. Bundan sonra da yaşamının her döneminde olduğu gibi, görevlerin en büyüğünü omuzlamakta tereddüt etmedi. Ülke çapında kurduğu ilişki ağıyla, Konferans Örgütlenme Komitesi onun sayesinde toplanmış oldu. Yoğun faaliyetler sonucunda 1. Konferans yapıldı. Merkez Komitesi Siyasi Büro üyeliğine ve Örgütlenme Komitesine getirildi. Halk Ordusu'nun Genel Konseyi'nde Örgütlenme görevini de üstlenen Süleyman Cihan, bu dönemde aranır duruma düştü.

KAVGADA

ÖLÜMSÜZLEŞENLER

Pir Hasan Kulaç: Dersim Ovacık Yazıören köyü doğumludur. Dersim dağlarında çıkan çatışmada 5 Eylül 1981'de şehit düşmüştür.

Ahmet Şahin: 1965 Maraş Elbistan doğumludur. Ankara'da Tıp Fakültesi'nde öğrenci iken TMLGB'nin oradaki inşaa görevini üstlenmişti. Osmaniye'de karakol baskını esnasında yaralı tutsak

düştü ve 8 Eylül 1989'da işkencede katledildi

Sinan Günel: 1979 Tokat Almus Çambulak (Dadukta) köyü doğumludur. Ailesiyle beraber göç ettiği İstanbul'da 1998 sonbaharında tutsak düştü. 8 ay sonra çıktığında gerillaya katıldı. 6 Eylül 2001 gecesi çıkan çatışmada şehit düştü.

Yazının başlangıcı 24. sayfadadır.

Timtik'i tanımayan, onun elinin değmediği kimse yok burada. Onun kocaman bir yüreği vardı. İnandığı değerler için; insanlar için; onur için; adalet için; büyük ailesi olan halkını korumak için; son nefesine kadar direndi. Onu katledenlerden hesap soracağız. Adaletsizliğe karşı mücadelemizi sürdüreceğiz" dedi. Yapılan saygı duruşunun ardından Grup Yorum üyeleri Timtik için "Uğurlama" ve "Bize ölüm yok" ezgilerini söyledi.

POLİS CENAZİYİ İKİNCİ KEZ KAÇIRDI

Ardından Timtik, Gazi Mezarlığı'na götürülmek için cenaze aracına konuldu. Polisin cenazeyi kaçırmaya çalışması aracın önüne geçilerek engellendi. Bunun üzerine polis, gaz bombaları ile kitleye saldırdı. Saldırıya rağmen dağılmayan kitle ara sokaklardan ana caddeye çıktı ve yeniden toplandı. Yolun trafiğe kapatılmasını engellemek isteyen polis bu kez de zırhlı araçları

insanların üzerine sürdü. Çok sayıda kişi zırhlı araçların etrafını sardı. Bu kez de insanlar hedef alınarak yoğun gaz bombalı saldırı gerçekleştirildi. Saldırıda avukat Ali Haydar Doğan gözaltına alındı.

Ara sokaklardan giden kitle cenaze aracına yetişti ve arkasında kortej olarak sloganlarla yürüdü. Polis, mezarlık girişinde aracı içeri alıp kitlenin girişini engellemek istedi ama başaramadı. Ebru Timtik, kadın avukatların omuzlarında, kitlenin "Ebru Timtik ölümsüzdür" sloganlarıyla defnedildi. Uğurlamanın ardından sloganlarla mezarlıktan ayrılan kitleye önce çevik kuvvet polisleri saldırdı. Zırhlı araçlar ve eli coplu, silahlı sivil polisler ara sokaklarda gözaltı saldırısına başladı. Çok sayıda kişinin gözaltına alındığı öğrenildi.

Yaşananlar, halkın ne olursa olsun devrimcilerin cenazelerini ve onlarda somutlaşan devrimci

değerleri sahiplendiğini gösterdi. Devlet, cenazenin defin sürecinde komplo kurmalara varan tutumuyla, halkın cenazeyi sahiplenmesinin önüne geçmek istese de başarılı olamadı. Devlet, nasıl ki gözaltı ve tutuklamalarla devrimci mücadeleyi bitiremiyorsa; devrimciler ve halkın arasındaki bağı kopartamıyorsa; halkın devrimcilerin cenazelerini sahiplenmesini de engelleyemez.

Devrimciler, bugün gizli tanık ifadelerine dayandırılarak müebbede varan hapis cezalarına çarptırılıyor.

ÖLÜM ORUÇLARI DEVAM EDİYOR

Mustafa Koçak ve Ebru Timtik'in ölümsüzleşmesinin ardından adil yargılanma ve ağırlaştırılmış müebbet cezasının infazının iyileştirilmesi talebiyle başlatılan ölüm oruçları devam ediyor.

210günü aşkındır ölüm orucunda olan ve hapishanede kalamaz raporuna

rağmen tahliye edilmeyerek hastane hücrelerinde tutulan Aytaç Ünsal'ın hayatı kritik aşamada. Babası Nihat Ünsal oğlunun durumuna ilişkin kaygılarını dile getirerek, "Doktor raporunda oğlumun hayatı riskinin olduğu söyleniyor. Hayatı riski olan bir insanı cezaevinden daha ağır koşulları olan bir yerde zorla tutuyorlar ve 33 gündür burada" dedi.

Aytaç Ünsal gibi İzmir Şakran Hapishanesi'nde tutsak olan Özgür Karakaya ve Didem Akman da adil yargılanma ve hapishane koşullarının düzeltilmesi talebiyle 19 Şubat'tan bu yana ölüm orucunda. 37 kiloya düşen Özgür Karakaya'nın ağzında yaralar oluşmuş durumda; Didem Akman yürümekte güçlük yaşıyor. Ölüm orucundaki tutsakların avukatı Tuğçe Nazlı Akın, adil yargılanma, hapishane koşullarının düzeltilmesi yönündeki taleplerin yerine getirilmesini istedi.

6-7 Eylül Olayları:

"Sizi Öldürmeyeceğiz, Evinizi Yağmalayacağız!"

Tamamen bilinçli, öngörülü ve planlı olarak tezgahlanan 6-7 Eylül olayları, Cumhuriyetin vitrininde duran büyük şehirlerdeki etnik unsurların da son bir hamleyle yok edilmeleri girişimiydi. Devlet, bu politikasını hem o günlerde sürdürülmekte olan Kıbrıs görüşmelerinde bir şantaj, hem de İstanbul ve İzmir'in "gayrimüslim" halklarından kurtulma için bir fırsat olarak kullandı.

Olayları "Komünist tahriki" diye sunmakla da dış tepkileri önlemeye çalıştığı gibi ve sosyalistlere yeni saldırı bahanesi yaratarak bir taşla bir kaş kırma çalıştı. Bu olaylar tüm sonuçlarıyla TC'nin temel devlet politikalarına hizmet etti. Saldırıları, M. Kemal'in Selanik'te doğduğu eve Yunanlılarca bir bomba atıldığı haberinin 6 Eylül günü radyodan okunması ve bu haberin "İstanbul Ekspres" adlı akşam gazetesinin 2. baskısında duyurulmasıyla "start" almış oldu.

Örgütlendirilmiş ve kışkırtılmış kalabalıklar tarafından Taksim, Arnavutköy, Ortaköy, Karaköy, Eminönü, Sirkeci, Gedikpaşa, Çarşıkapı, Kumkapı ve Bakırköy de aralarında olmak üzere 52 yerde birden aynı anda çıkarılan

yangınlarla tarihi, ulusal, kültürel ve sanat varlıkları bir gecede yakılıp kül edildi; yıkıldı, yağmalandı. Ellerine kazma, kürek, balyoz ne bulmuşsa kırılıp dökülecek Rum, Ermeni evi,

işyeri arayan gruplar şehrin dört bir yanında sabaha kadar terör estirdi. Rum ve Ermeni hastanelerine bile saldırılarak yangınlar çıkarılmış, "gayrimüslim" mezarlıkları açılarak cesetler sokaklarda sürünür olmuştu.

Çok sonraları resmi kayıtlarda 3 ölü 30 da yaralı olduğu açıklandı. Basın üzerindeki resmi ve gayri resmi san-

sür, mezarların açılıp ölülerin bile caddelerde sürüklendiği bu olaylarda gerçek insan kaybının verilmemesini gösteriyor. Buna rağmen birçok gazete "bazı küstahların linç edildiğini" yazmaktadır. 6-7 Eylül olaylarındaki gözle görülür ilke, tüm görgü tanıklarının da belirttikleri üzere polislerin ve saldırganların "Cana bir şey gelmeyecek, yalnızca kırılıp dökülecek" demeleridir. Bu da hedefin ve yöntemin dik katlice seçildiğini göstermektedir.

Devlet, Kıbrıs bunalımı karşısında Türkiye'deki Rum nüfusu "rehine" olarak kullanacağını işaretini vermiş; dahası Kıbrıs'ı kaybetme olasılığına karşı içerdeki Rum ticaret ve kültürünü tasfiye ederek etnik homojenleşme yolunda keskin bir adım daha atmıştır.

Varlık Vergisi'yle birlikte ekonomik etkinliklerinin büyük kısmı Türk burjuvazisi tarafından ele geçirilen gayrimüslimler; 6/7 Eylül'le birlikte yalnız ekonomik yaşamdan değil, sosyal ve kültürel yaşamdan da tamamen tasfiye edilmişlerdir. 1950'li yıllarda 800 veya 1 milyon civarında olan Rum ve Ermeni nüfusu, bu korku ve terör ortamı nedeniyle yaşanan göçler sonucu bugün 1650 kişiye kadar düşmüş durumdadır. General Yirmibeşoğlu'nun "amacına da ulaştı" dediği şey bunlardır. 6-7 Eylül'de içe, Kıbrıs'ta dışa doğru gelişmenin bir iç bağlantısı vardır; 1964 Bağımsız Kıbrıs'ta Yunanistan'la birleşme politikasının ağırlık kazanmasına karşılık; İstanbul'da Rum ve Ermenilere ait gayri menkul ve Vakıf mallarının alınıp satılmasına konan ambargoya; 1974'de Kıbrıs'ın işgal edilmesiyle İstanbul'da kalmakta direnen Rumların da mal mülklerini bırakarak Yunanistan'a göç etmeleri ile sürmüştür.

Sicili katliam, kıyım ve yıkımla dolu olan TC devleti kitleler nezdinde teşhir olmuştur ve istediği kadar "yalan tarih" yazdırırsun ne gerçeklerden ne de tarihe karışmaktan kurtulamayacaktır.

Ebru Timtik Engellemelere ve Saldırlara Rağmen Gazi Mahallesi'nde Toprağa Verildi

Ebru Timtik adil yargılanma talebiyle girdiği ölüm orucu direnişinin 238. gününde ölümsüzleşti. Adli Tıp Kurumu'nun (ATK) "hapisanede kalmaz" raporuna rağmen tahliye edilmeyerek ölümüne sebebiyet verilen Ebru Timtik için Bakırköy Sadi Konuk Hastanesi önünde toplanan kitle, "Ebru Timtik ölümsüzdür!" sloganlarıyla cenazeyi sahiplendi.

Cenaze hastaneden alınarak Yenibosna'da bulunan ATK'ya götürüldü. Cenazeyi almak ve defnetmek için ATK önünde bulunan 5 kişi gözaltına alındı. Cenazeyi kitleden kaçırmak isteyen polis, burada komplo kurarak boş olan

cenaze aracında Ebru Timtik'in olduğunu söyledi. Boş araç, içerisinde Ebru Timtik'in cenazesi varmış gibi ATK'dan ayrılırken araç içerisinde bulunan avukatlar da araçla Küçükçekmece'ye yol aldı. Yaşanan komploya ilişkin konuşan avukat Murat Çelik, 30 yıldır yüzlerce cenazeye katıldığını belirterek, "İlk kez bu kadar komplocu, yasadışı, zorba bir yöntemle cenazenin kaçırıldığına şahit oldum" dedi.

Devletin bütün çabalarına rağmen cenazeyi sahiplenen yüzlerce kişi Ebru Timtik'i sloganlar eşliğinde Gazi Mahallesi'nde defnetti.

Törene çok sayıda avukatın yanı sıra HDP milletvekilleri, Partizan, YDG, YDK, ESP, Devrimci Parti, DAF, SMF ve İHD, THIV'in de aralarında olduğu çok sayıda kişi ve kurum temsilcisi katıldı.

BARKIN TİMTİK'İN CENAZEYE KATILIMI ENGELLENDİ

Timtik'le aynı dosya kapsamında tutuklu olan kardeşi avukat Barkın Timtik ise nakilden görevli jandarmanın engellemesiyle törene katılamadı. Savcılık izin vermesine rağmen jandarma koronavirüs salgınını ileri sürerek nakli onaylamadı.

Tören nedeniyle mahalle tamamen polis ablukasına alındı, cemevinin etrafı polis bariyerleri ile sarıldı. Çatılara özel hareket polisleri konuşlandırıldı. Tören için gelen avukatlar ve halk, törenin yapılacağı Gazi Cemevi'nden içeri alınmadı. Yapılan görüşmeler üzerine önce avukatlar, ardından da kitle içeri alındı. Gazeteciler ise fotoğraf makineleri ve kameralarını bırakarak içeri girebildi.

Timtik'in tabutu kızıl bayrakla örtüldü ve üzerine cübbesi bırakıldı, karanfillerle süslendi. Törende söz alan Aytaç Ünsal'ın eşi avukat Didem Ünsal, "Fatma Anamızın kızı Ebru

Yazının devamı 23. sayfadadır.

YENİ DEMOKRASİ
MÜCADELESİNİN GÜR SESİ!
OKU, OKUT!

f yenedemokrasi1

ig yenedemokrasi1

tw yeni_demokrasi1

whatsapp yenedemokrasi7.net

envelope yenedemokrasigazetesi@gmail.com

Özgür Gelecek İçin Yeni Demokrasi Gazetesi Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü: Tuba Apaydın Yayın Türü: Yaygın Süreli

Umut Basım Yayımcılık Yönetim Yeri: İskenderpaşa Mah. Horhor Cad. No:70/4 Fatih/İst İletişim: 0212 534 54 76- yenedemokrasigazetesi@gmail.com

Baskı: Alesta Ajans Basım Medya ve Bilgi Teknolojileri San. Tic. Ltd. Şti Davutpaşa Cad. Güven İş Merkezi B Blok, 1 Kat, No: 349 Zeytinburnu/İst-0212 501 21 20